

Rose

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เซียน

กอลดี้ แบล

zolaida วา

Rose

สิ้นแสงอนธการ

余汚

2

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว

เขียน

กอทญ้า

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

สันแสงอนธการ 2

余污

Rose

โน้ตเครื่องบันทึกเสียงดิจิตอล คอเรียเนชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《余污》(Yu Wu)

Author © 肉包不吃肉 (Rou Bao Bu Chi Rou)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่คุณจะเห็นจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6734-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอเรียเนชันส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ยศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตภักดิ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระย • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี

บรรณาธิการ ปาณิสรา สุอัย • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ชรรmgrงูทัย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม สุทธิดา กีกสูงเนิน

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ส่องนภา ภัคตรวิสัย, สุคนธา กิ่งก้าน, ปรีณดา สร้อยคำ

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด พรรณิณ รูปสูง, สีวธร จิวโสม, บุรสร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ที่แท้คนร้ายในคดีฆาตกรรมที่หอหงเหียน “โจรเต็ดบุปผาหลังเรือ” ในเรื่องเล่าที่คุณชายน้อยเยาว์ปรับแก้ใหม่ก็คือ ปรมาจารย์กระบี่หลิขิงเฉียนนั่นเอง แต่เพราะเหตุใดปรมาจารย์หลิขิงผู้มีคุณธรรมอันสูงส่งที่โมซีเคยเห็นมา กับตาถึงกลายเป็นมารกระบี่ไปได้ ความจริงของปริศนาจะเผยให้เห็นกันในเล่มนี้แล้วค่ะ

หลังจากคดีโจรเต็ดบุปผาปิดฉากลง กุ๋หมางก็ได้ย้ายรังใหม่ในที่สุด ซึ่งโมซียังคงหวังว่าความเลอะเลือนของกุ๋หมางจะเป็นแค่การเสแสร้ง เพราะความแค้นของเขาจะได้มีที่ให้ระบาย แต่หลังการหยั่งเชิงครั้งแรกแล้วครั้งเล่า ก็ทำให้เขาปวดหัวตุบๆ จนถึงขั้นคิดว่าขึ้นต้องข่มใจไม่ให้หงุดหงิดแบบนี้ต่อไป คงได้สำเร็จเป็นอรหันต์แน่นอน

ศิษย์พี่กุ๋มทำอะไรให้แม่ทัพโมเดือดตาลกันนะ และเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป มาร่วมลุ้นกันต่อได้เลยค่ะ

Rose

จากใจผู้แปล

สวัสดีคะนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 2

หลังอ่านเล่ม 1 จบไป นอกจากจะได้เห็นความสัมพันธ์อันหนักอึ้ง
อิมครีมระหว่างพระนายแล้ว สองคู่ปรับที่จะไม่พุดถึงไม่ได้เลยคงเป็น
ชีเหอจวินกับวังซูจวินที่เจอกันที่ไรเป็นต้องปะทะกันทุกที

วันนี้กอหญ้านำเกร็ดความรู้เกี่ยวกับชื่อของพวกเขาสองคนมาฝาก
นักอ่านคะ ชีเหอที่เป็นชื่อยศของโมชีพระเอกของเรา เป็นชื่อของเทพแห่ง
ดวงอาทิตย์ ส่วนวังซูที่เป็นชื่อยศของมู่หรงเหลียนนั้น มาจากชื่อของเทพ
ที่บังคับรถให้พระจันทร์ หรือจะกล่าวว่าสื่อนัยถึงพระจันทร์ก็ได้

รู้อย่างนี้ก็ไม่แปลกใจแล้วใช่ไหมคะ ว่าทำไมเขาสองคนถึงไม่ถูกกัน
แบบนี้ ฮ่าๆๆ ก็พระอาทิตย์กับพระจันทร์นะปรากฏตัวพร้อมกันได้ที่ไหนเล่า

กอหญ้า

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), body horror (ความสยดสยองจากการกลายสภาพของร่างกาย), cannibalism (มีการกล่าวถึงการกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), drug addiction (การใช้สารเสพติด), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), incest (มีการกล่าวถึงการร่วมประเวณีระหว่างเครือญาติ), massacre (การสังหารหมู่), physical and mental abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), self-sacrifice (การพลีชีพตัวเอง), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

หลี่ซิงเจียน จำได้เพียงบุรุษผู้นั้นมีหยันตาเมล็ดซึ่งรียาวที่เชิดขึ้นน้อยๆ ดูขมุกขมัวประหนึ่งม่านฝนที่ปกคลุมแม่น้ำ สายตาเขากวาดมองภายในบ้าน อันอัดคัทรอบหนึ่ง เมื่อแน่ใจว่าไม่มีคนอื่นเหลือรอดแล้ว สายตาจึงตกที่ หลี่ซิงเจียนกับน้องชาย

หลี่ซิงเจียนแหงนหน้ามองผู้ฝึกบำเพ็ญชุดครามผู้นี้อย่างนิ่งงัน ส่วนน้องชายตัวเล็กนุ้มนุ่มของเขาจับไข้ พุบอยบนตัวเขาร้องอแงเสียงดัง เด็กน้อยยังอ่อนเยาว์ถึงเพียงนั้น แต่คล้ายรู้ว่าตนประสบเคราะห์ร้าย บ้านแตกสาแหรกขาด แวนแคว้นถูกรุกราน รู้ว่าตัวเองไม่มีท่านพ่อที่จะทำ แผลงปอไม้ไผ่ให้อีก ไม่มีท่านแม่ที่ชอบบีบจมูกตนอีกแล้ว...

ผู้ฝึกบำเพ็ญชุดครามมองพวกเขาครู่หนึ่งก่อนเดินเข้าไปหา สายตา มองผ่านหน้ากากทองคำ เขาเจียบบั้นขั้วครู่ หยิบขวดยา กับเศษเงินจำนวนหนึ่ง จากในอกเสื้อยื่นให้ “ยานี้สามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บทั่วไปได้สารพัด เอาไว้ให้น้องชายเจ้าใช้เถอะ”

จากนั้นไม่เอื่อยอะไรอีก หันหลังจากไป

หลี่ซิงเจียนตะลึงงันอยู่กับที่เนิ่นนาน ก่อนจะได้สติขับปล้นคว้าขวดยากับเงินฟุ้งตัวออกไป เห็นในหมู่บ้านเกลื่อนกลาดด้วยศพของผู้ฝึกบำเพ็ญชุดดำเหล่านั้น บุรุษชุดครามคล้ายกำลังตรวจดูที่ละศพว่า

มีผู้เล็ดลอดจากแหไปหรือไม่ หลี่ชิงเฉียนคุกเข่าให้เขา ร้องให้พลางเอ่ย “พี่ชายใหญ่!”

บุรุษชุดความกลอกตามาด้านข้าง มองเขาแวบหนึ่งจากหลังหน้าาก ทองคำ

“พี่ชายใหญ่ ขอ...ขอร้องทำนพาพวกเราไปด้วยเถอะ!”

ชายหนุ่มไม่เอ่ยอะไร

หลี่ชิงเฉียนดวงตาแดงก่ำ เอ่ยเสียงสละอัน “พวกเราหลบหนีมาตลอด หนีมาตลอด...แต่ท่านแม่กับท่านพ่อยังคง...ยังคง...” เขาร้องไห้จนพูดไม่เป็น ภาษา “พี่ชายใหญ่ ขอร้องละ...”

ทว่าสุดท้ายชายชุดความผู้นั้นก็ได้พาพวกเขาพี่น้องไปด้วย เพียงทิ้งเคล็ดวิชากระบี่เล่มหนึ่งไว้ให้ บอกเขาว่าเพลงกระบี่นี้อ่อนแอเกินไป ไม่มีประโยชน์อันใดกับตน แต่หากหลี่ชิงเฉียนตั้งใจศึกษาให้ดี บางทีอาจอาศัยตำรากระบี่นี้หยั่งรู้มรรคากระบี่ที่เป็นของตนได้ ใช้ปกป้องตัวเอง ย่อมเพียงพอ

บัดนี้ หลี่ชิงเฉียนมองหงเสาคู่เข้ากับพื้นร้องไห้อ่อนวอนตนมิให้จากไป ดวงตากลับเลื่อนลอยชั่วขณะ นึกถึงความรู้สึกไร้ที่พึ่งและสิ้นหวังของตน ในตอนนั้น

เขาถอนหายใจในที่สุด เดินกลับไปตรงหน้านาง “ลุกขึ้นเถอะ”

“...!” หงเสาเห็นเขาจากไปแล้วกลับมาอีกครั้ง ก็สะอื้นสองที จ้องเขาน้ำตาลด

“แต่ตกลงกันก่อน ข้าเพียงแต่พาเจ้าไปด้วยเท่านั้น ระหว่างทาง หากผ่านสถานที่ดี ๆ มีหนทางที่ดีให้ไปได้ ข้าจะไม่เก็บเจ้าไว้อีก”

หงเสาไหนเลยจะสนใจ นางเช็ดดวงหน้าเล็กที่น้ำตายังไม่ทันแห้ง เปลี่ยนจากร้องไห้เป็นหัวเราะ รับปากทันที...นางเชี่ยวชาญการดูสีหน้าผู้อื่น รู้ว่าหลี่ชิงเฉียนเป็นคนจิตใจดี เวลาเช่นนี้ยังไม่ทอดทิ้งนาง วันหน้าย่อมไม่มีทางทิ้งนางแน่นอน ดังนั้นจึงออกแรงผงกศีรษะเหมือนไกจิกข้าวเปลือก “ข้าฟังพี่ชายใหญ่ทุกอย่าง!”

เชื้อฟังกกับผีนะลิ

นางติดตามเขา วันแรกยังนับว่าเป็นเด็กดี พอวันที่สามก็เริ่มกระโดด-
โลดเต้นป็นต้นไม้ ชุกชนไปทั่ว

ครั้นถึงปีที่สาม นางก็ไม่เกรงกลัวอะไรอีก หลี่ซิงเฉียนทำอะไรนางก็จะ
ทำตาม อีกทั้งยังไม่เหมือนที่เคยพูดไว้ นางกินจุมาก ไม่น้อยเลยสักนิด

ทุกครึ่งเวลาหลี่ซิงเฉียนเห็นในท้องไม่เหลือข้าวสารแล้ว หันไปเห็นหงเสา
วิ่งไล่สุนัขในลานเรือน เป็นต้องถอนหายใจเฮือก ทั้งฉิวทั้งซัน ได้แต่ส่ายหน้า
โชคดียที่น้องชายได้บัณฑิตสูงวัยจิตใจประเสริฐผู้หนึ่งรับเป็นลูกศิษย์
ตั้งแต่เล็ก หาไม่หากมีอีกคนเพิ่มขึ้นมา หลี่ซิงเฉียนคงต้องกลัดกลุ้ม
จริงๆ แล้ว

ก่อนหน้านั้นหงเสาเคยถามเขาว่า “พี่ชายใหญ่ ท่านร้ายกาจถึงเพียงนั้น
ปราบปีศาจชั่วร้ายแล้ว เหตุใดจึงไม่เรียกเงินจากผู้อื่นมากหน่อยเล่า”

หลี่ซิงเฉียน “เพราะคนเหล่านั้นก็ไม่มีเงินเหมือนกันอย่างไรเล่า...”

“เช่นนั้นท่านไปจับผีให้คนรวยก็ได้เน้อ...”

ตอนนั้นหลี่ซิงเฉียนยังไม่กระจ่างแจ้งในเพลงกระบี่ตัดดาวี ได้แต่ฝึกฝน
ตามคัมภีร์กระบี่ไร้นามที่ผู้ฝึกบำเพ็ญชุดครามทั้งไว้ในอดีต ดังนั้นเขาจึง
ยิ้มตอบ “หนึ่งคือความสามารถไม่ถึง สองคือมีคนตั้งมากมาย...” เขาทำมือ
แสดงขนาดใหญโตมโหฬารให้หงเสาอยู่ดู “ตั้งมากมายถึงเพียงนั้นร้อนใจ
อยากไปจับผีให้คนรวย แต่กลับมีเพียงไม่กี่คนยินดีไปขจัดความทุกข์ยาก
ในแคว้นเล็กๆ อย่างหลี่ซัน”

หงเสากัดหม่นโถงพลางพยักหน้า “ก็ใช่! ท่านเป็นคนดี!”

“คนที่เคยช่วยข้าไว้ในอดีตก็เป็นคนดี” หลี่ซิงเฉียนยิ้มเอื่อยอย่างเก้อเขิน
“ข้าไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่ข้าอยากเป็นผู้ฝึกบำเพ็ญเช่นเขามาโดยตลอด
หว่า...ข้าคงไม่เก่งกาจเหมือนเขาแน่ๆ อีกทั้งเดาว่า...คงจะยากจนเช่นนั้น
ต่อไปเรื่อยๆ”

หงเสาไม่พอใจ คาบหม่นโถงไว้ สองมือวาดเป็นวงกลมขนาดใหญ่
เอื่อยเสียงอู้อี้ “ไม่ พี่ชายใหญ่เก่งกาจที่สุด พี่ชายใหญ่นะ...เก่งกาจตั้งเท่านี้...
เท่านี้...” นางพยายามยื่นแขนออกไปให้วงกลมใหญ่ขึ้น “เก่งเท่านี้เลย!”

หลี่ซิงเขียนหัวเราะออกมา ลูบหัวนางที่หนึ่ง “ขึ้นยังพูดอีก หมั่นโถวจะร่วงลงมาแล้ว”

หงเสาคิ้วหุบหมับสองที ยิ้มพรางประคองหมั่นโถวสีขาวขึ้นมา กัดต่อ สองเท้าแกว่งไปมาอย่างเบิกบาน รองเท้าปักกลายสีเหลืองชนท่อนบนเท้า สะอาดดงามยิ่ง นั่นเป็นของที่หลี่ซิงเขียนใช้เบียดเปลือกหอยอันน้อยนิด จนนำส่งสารของตนขึ้นมาให้นาง นางสาวมโສอย่างระมัดระวัง ตั้งหลายปีแล้ว รองเท้าแค่เกาเท่านั้น น้อยครั้งจะมีเวลาที่สกปรก

หลี่ซิงเขียนกับหงเสาเดินทางไปด้วยกันเช่นนี้ ระหว่างทางกระทำความดีที่ตนอยากทำ ฝึกวิชากระบี่ด้วยกัน

ในแดนมายา หงเสาขึ้นไปเขย่าผลไม้บนต้นไม้ หลี่ซิงเขียนยืนอยู่ใต้ต้นไม้ มองนางอย่างปวดเคียรเวียนเกล้าระคนรักใคร่ตามใจ แต่ช่วงเวลาอันสุขสงบ เช่นนี้กลับไม่ยืนยาว โมซิริู้จุดจบของสองคนนี้แล้ว ดังนั้นย้อนมองกลับไป จึงรู้สึกเพียงรอยยิ้มเจิดจ้าเท่านั้นล้วนเหมือนบุปผาในคันท้องจันทร์หาในวารี เด็กสาวผู้จะไปจากหลี่ซิงเขียน จากนั้นหลี่ซิงเขียนจะมีชื่อเสียงและตายลง สุดท้ายกลายเป็นวิญญาณกระบี่ที่เคียดแค้น

แต่ทั้งหมดนี้เป็นเพราะเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เมื่อภาพมายาเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ปริศนาก็ค่อย ๆ จางไปดุจพายุทรายที่พัดผ่าน เผยให้เห็นความจริงเปลือยเปล่าขาวซีดใต้ดินทราย

จุดเปลี่ยนเริ่มจากวันหนึ่งในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ หงเสาล้มป่วย

ตอนนั้นพวกเขาเดินทางผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่งใกล้กับแคว้นเหลียว เขตแดนที่แคว้นเหลียวตั้งอยู่มีไอมารเข้มแข็ง ช่วงผลัดฤดูจากวสันต์เข้าสู่คิมหันต์ ไอพิษในหมู่บ้านจะรุนแรงที่สุด หงเสาไม่ระวังถูกหมอกพิษเข้าป่วยหนักจนนอนจมอยู่บนเตียงลุกไม่ขึ้น คนก็ผ่ายผอมซูบซีดลงอย่างรวดเร็ว

หลี่ซิงเขียนเที่ยวหาหมอรักษาไปทั่ว แต่ยารักษาโรคที่เกิดจากไอพิษเช่นนี้ราคาแพงลิบลั้ว แม้แต่คนทั่วไปยังไม่มีปัญญาจ่าย นับประสาอะไรกับคนยากจนอย่างหลี่ซิงเขียน เขาถูกปฏิเสธอยู่นอกประตูครั้งแล้วครั้งเล่า เหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญไล่ตะเพิดเขาอย่างไม่สปรามณ์ “อย่ากรักษาโรคก็ควักเงิน

ออกมาก่อน ในแต่ละวันมีคนป่วยเป็นโรคนี้ตั้งเท่าใด ขึ้นท่าเหมือนเจ้ามาขอความเมตตาทั้งหมด สมุนไพรไหนเลยจะพอใช้เล่า”

โมชีรู้ว่าท่าที่ของผู้ฝึกบำเพ็ญโอสถเหล่านั้นแม้จะแย แต่สิ่งที่พูดกลับเป็นเรื่องจริง

ยารักษาโรคไอพิษเช่นนี้ขาดแคลนมากจริงๆ แต่ละแคว้นต่างมีวิธีประหยัดของตัวเอง ดังเช่นในจงหวา มีเพียงชนชั้นสูงเท่านั้นที่สามารถซื้อหาได้ ครั้งนั้นเพื่อช่วยเหลือชาวบ้านลำเค็ญในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง กู๋หมางจึงแอบอ้างชื่อผู้ทรงเล่ห์เหลี่ยมไปซื้อยาที่สำนักโอสถหลวง

แคว้นเหลียวเปิดกว้างกว่าหนอย ไม่ดูสายเลือด แต่ดูกำลังทรัพย์ ทว่าหลี่ชิงเฉียนไม่มีทรัพย์

เขานั่งอยู่ข้างเตียงหงเสา หงเสาประหนึ่งดอกไม้เฉาที่ถูกน้ำแข็งเกาะ ไม่มีแรงไหวกไหววายเช่นยามปกติได้อีก ได้แต่หรีดบวมแดงมองดูเขาริมฝีปากเผยออกเล็กน้อย

หลี่ชิงเฉียนถามเสียงค่อย “เจ้าอยากพูดอะไร”

หงเสายับปากอีกครั้ง

หลี่ชิงเฉียนจึงเอียงหูยวบเข้าไป ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ได้ยินคำพูดนางชัดเจน นางยิ้มเอ่ย...

“คิกๆ ตอนนี้ข้ากินน้อย ประหยัดเงินให้พี่ชายใหญ่ได้แล้ว...”

วันนั้นหลี่ชิงเฉียนรอนางกลับไป จึงเดินออกจากกระท่อมฟางนั่งเหม่อบนชั้นบันไดพักหนึ่ง พลันอดกลั้นไม่อยู่อีกต่อไป ขดตัวร้องให้ออกมา เขาไม่กล้าร้องเสียงดังเกินไป หนึ่งคือเขาเป็นชายชาติรักคนหนึ่ง ทำเช่นนั้นไม่สมควร สองคือเขากลัวจะส่งเสียงดังจนปลุกหงเสาที่กว่าจะหลับได้ตื่นขึ้นมา

เขาคิด ทำอย่างไรดี

ข้าควรทำอย่างไรดี

เขามีได้เก่งกาจดังเช่นที่หงเสาว่า เขามีได้กลายเป็นผู้ฝึกบำเพ็ญชุดครามคนนั้น เขาปกป้องดูแลไม่ได้แม้กระทั่งเด็กสาวคนหนึ่งที่เคยอยู่เคียงข้างเขา ผ่านมาตั้งหลายปี นอกจากพูดถึงปณิธานอันว่างเปล่า

เขายังคงไม่มีอะไรเลย

โมซีเห็นแล้วรู้สึกทำใจไม่ได้ แต่ก็รู้ว่าความจริงเป็นเช่นนี้ ไม่อาจเปลี่ยนแปลง

เหตุการณ์ในแดนมายายังคงเปลี่ยนผันไปไม่หยุด หลีซิงเฉียนในวัยเยาว์เดินอยู่ในตลาดแคว้นเหลียวที่คึกคักไม่ธรรมดาอย่างงุนงงไร้ที่พึ่ง เขาได้นำข้าวของเล็กน้อยขึ้นสุดท้ายบนตัวที่จ่านำได้ไปจำหน่ายแล้ว แลกยามาให้หงเสาได้เจ็ดเทียบ แค่อ່ว่งเวลาไว้นั้น

บัดนี้ที่บ้านเหลียวเยี่ยงเทียบเดียว ผ่านพ้นวันนี้ไปจะทำเช่นไร

“เร่เข้ามาๆ! มาดูกันให้ละเอียด! เงื่อนไข้แซมมวดทีเดียว! อย่าคิดว่าจะตบตาอาศัยดวงผ่านเข้าไปได้ง่ายๆ!”

ณ มุมหนึ่งของตลาด พลันมีเสียงฆ้องดังก้องลอยมา เมื่อก่อนหงเสาชอบดูความครึกครื้นแบบนี้เป็นที่สุด ทุกครั้งเวลาไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งนางมักจะลากเขาไปประเจียดอวดดูความครึกครื้นเสมอ คงเพราะจิตใจไม่อยู่กับตัว หลีซิงเฉียนจึงเดินเข้าไปตามความเคยชิน รวากับหงเสายังคงดั่งเช่นลือเขาส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวกระโดดขึ้นลง ตะโกนอย่างร้อนใจว่ามองไม่เห็น ถูกบังหมดเลย

หลีซิงเฉียนเหม่อลอยพักหนึ่ง ครั้นตื่นสติกลับมาได้ กำลังจะจากไปกลับได้ยินเสียงตะโกนในฝูงชน

“ให้เงินมากมายถึงเพียงนี้จริงๆ หรือ!”

“ท่านราชาครูใจกว้างเกินไปแล้วกระมัง สวรรค์ ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ”

คำว่า “เงิน” แต่ก่อนเป็นเพียงลมข้างหูสำหรับหลีซิงเฉียน บัดนี้ได้ยินกลับเหมือนถูกเข็มแหลมทิ่มแทง เขาหันขวับทันใด มองไปด้วยดวงตาเปล่งประกาย

บนแท่นสูง ผู้ฝึกบำเพ็ญระดับสูงคนหนึ่งของแคว้นเหลียวกำลังเดินไปเดินมา ตีฆ้องเรียกความสนใจจากผู้คน ข้างหลังเขามีภาพเหมือนที่วาดลงบนผืนผ้าไหมสูงเท่าคนสามคน บนนั้นเป็นสตรีที่งามสะคราญทางตามีไฝน้ำตาเม็ดหนึ่ง บัดนี้มองดูกลับคล้ายคลึงกับหงเสาถึงเจ็ดส่วน

หลีซิงเฉียนตกใจเล็กน้อย เวลานั้นได้ยินผู้ฝึกบำเพ็ญแคว้นเหลียวผู้นั้น

ตะโกนซ้ำอีกครั้ง “ท่านราชครูสำรวจท้องฟ้ายามราตรี พบว่าสตรีที่มีใบหน้า
เช่นนี้ ปีนี้จะมีดวงเกือกหนุนบ้านเมือง! ผู้ใดมีคุณสมบัติสอดคล้อง สามารถ
ส่งตัวเข้าวังได้!”

ดีซ้องอีกสองที จากนั้นตะโกน

“หากได้รับคัดเลือก เด็กสาวจะได้เป็นเชิงหวีวันวัง ครอบครั
วได้รางวัลเป็นเบี้ยเปลือกหอยสีทองพันตัว

“เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความสมัครใจ ผู้ใดมีความประสงค์เชิญไปรับการ
คัดเลือกด้านหลัง!”

หลี่ซิงเฉียนยืนนิ่งอยู่ข้างล่างพักหนึ่ง พลันนึกอะไรได้ รีบไปหาผู้ฝึก
บำเพ็ญแคว้นเหลียวด้านหลังที่ทำหน้าที่ตรวจสอบคัดเลือก เอ่ยถามเสียงสั่น
“ขอเพียงเป็นแม่นางที่มีหน้าตาแบบนี้ ท่านราชครูล้วนรับทั้งหมดหรือ”

“หน้าตาเหมือนพอกีรับ!”

“รีบไปทำอะไรหรือ”

“เจ้าหนูหนวกหรือไร!” ผู้ฝึกบำเพ็ญคนนั้นจุน “รีบไปเป็นเชิงหวีวันะสิ
ติดตามท่านราชครูศึกษาวิชาดูดาวทำนายดวงชะตาและบวงสรวงเช่นไหว
วสานาดีจะตาย! พุดชัดเจนนานี้แล้ว เจ้าฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไร”

ฝ่ามือของหลี่ซิงเฉียนเต็มไปด้วยเหงื่อ ลูกกระเดือกขยับไปมา
เบิกตาโต ทั้งเจ็บปวดทั้งคล้ายกุมความหวังไว้ ไม่สนใจว่าท่าทีของอีกฝ่าย
จะย่ำแย่เพียงใด ชักต่อ “แล้ว...แล้วถ้าแม่นางเป็นโรคไอพิษ พวกท่าน...
พวกท่านยินดี...”

“บอกแล้วมิใช่หรือว่าถ้าหน้าตาเหมือนพอกีรับนะ! แคโรคไอพิษ
นับเป็นอะไร กินยาไม่กี่เหยียบก็กลับมากระโดดโลดเต้นเหมือนเดิมได้แล้ว!
นี่มันคำถามบัดชะบอะไรของเจ้า! ถ้ามีคนที่มีหน้าเหมือนกิพามา! เหมือนไม่พอ
ก็ไล่ท้าวไปซะ! คุณสมบัติของเชิงหวีวันเข้มงวดยิ่งนัก!” ผู้ฝึกบำเพ็ญสบถด่า
“ไ้อ้ยจากเอี้ย พุดพล่ำไรสาระอยู่ได้!”

หลี่ซิงเฉียนนิ่งงัน

นั่นสิ...

เขาถามอะไรของเขา โรคไอพิษไม่เคยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้ ดังเช่น

ที่ผู้ฝึกบาเพ็ญคนนั้นว่า ความจริงสิ่งที่ต้องใช้ก็แค่โอสถทิพย์ไม่กี่เทียบเท่านั้น
แต่ยาไม่กี่เทียบที่เป็นเรื่องง่ายตายสำหรับราชครู กลับเป็นสิ่งที่เข
ควักหัวใจขายปอดก็มีอาจแลงมา

อีกฝ่ายพูดถูก

เขาเป็นเศษสวะที่แม้แต่ชีวิตของแม่นางที่ตัวเองชอบยังรักษาไม่ได้

เป็นไอ้กระจอกที่ยากจนคนหนึ่ง

หงเส้าไม่ควรติดตามเขาตั้งแต่แรกแล้ว

เป็นเขาที่ทำให้นางต้องลำบาก

หลี่ซิงเฉียงเดินกลับไปยังกระท่อมฟางอันเป็นที่พักพิงของพวกเขาอย่างช้า ๆ
ระหว่างทางเหมือนจะคิดอะไรได้มากมาย แต่ก็เหมือนคิดอะไรไม่ได้เลย
ริมทางมีพ่อค้าแผงลอยกำลังเรียกลูกค้าอย่างขั่นแข็ง “ปิ่นมุกปิ่นหยกเขียว
สร้อยหน้าผากสร้อยคอทองคำ แป้งชาदन้าหอมก็มี ลูกค้าเชิญเข้ามาดู
เข้ามาชมกันก่อน...”

เขาหยุดข้างแผงลอย อยากเข้าไปใกล้ดูให้ชัด ๆ แต่เนื่องจากถุงเงิน
พิบแบนจึงมิกล้าเข้าไป

พ่อค้าเหลือบเห็นเขาจึงยิ้มเรียก “พ่อหนุ่มท่านนี้ อยากซื้อหาอะไรให้
คนในดวงใจหรือ”

คนในดวงใจคำนี้ประหนึ่งเข็มแหลมที่ทิ่มแทงจิตวิญญาณเขากะทันหัน
ขณะใจลอย หลี่ซิงเฉียงถูกพ่อค้าดึงเข้าไป “ท่านดู ปิ่นทองหยกเขียว
อย่างดีเลยนะ ไขว้ตฤติบจากเมืองซุ่ยเย่¹ โสกระจ่างยิ่งนัก...”

“ข้า... ข้าไม่มีเงินมากถึงเพียงนั้น...”

“ไม่มีเงินมากถึงเพียงนั้น?” พ่อค้านิ่งไป เบ้าปากเล็กน้อย แต่ยังคง
ยิ้มเอ่ย “ไม่เป็นไรๆ เช่นนั้นดูของที่ราคาอ่อนเยาหน่อย ชาดตลับนี้เนื้อละมุน
กรุ่นกลิ่นหอม เป็นฝีมือที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษรุ่นยายเทียดของข้าเอง
ส่วนราคาก็เป็นธรรมทีเดียว เบี้ยเปลือกหอยสีขาวยี่สิบตัวเท่านั้น”

¹ เมืองสำคัญเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่บนเส้นทางสายไหมของจีนในสมัยโบราณ

ในถุงเงินของหลี่ซิงเฉียนมีเบี้ยเปลือกหอยสีขาวแค่สามตัวเท่านั้น

พอคำเห็นท่าทางลำบากใจของเขาจึงหยุดโน้มน้าว กวาดตามองเขา รอบหนึ่ง ครั้นเห็นรอยประบนเสื้อผ้า รอยย้อมบนใบหน้าที่เลือนไปช้า ๆ

ทว่ายังคงเลือกดอกไม้ผ้าไหมดอกเล็กเก๋ๆ ซอมน้ำจากบนแผงลอย อย่างเกียจคร้าน ฝีมือและเนื้อผ้าล้วนแย่งนัก โยนลงตรงหน้าหลี่ซิงเฉียนส่งๆ “ถ้าเช่นนั้นอันนี้ก็แล้วกัน เบี้ยเปลือกหอยสีขาวห้าตัว” กล่าวจบเปลือกตาหนาบวมก็เหลือบขึ้นมองเขา “คิดจะเอาใจแม่ นาง เงินเล็กน้อยแค่นี้ คงไม่ถึงขั้นไม่ยินดีควักกระมัง”

หลี่ซิงเฉียนอับอายเกินทน ก้มหน้าจะเดินจากไปเงียบๆ

พอคำตกใจ คิดในใจว่าตนอุตส่าห์เปลื้องน้ำลายอยู่นาน คนผู้นี้กลับไม่ยอมควักแม้กระทั่งเบี้ยเปลือกหอยสีขาวห้าตัวอย่างนั้นหรือ เขาปล้นเตี๊ยะดาด ไม่สนใจสายตาคบรอบด้าน ตะเบ็งเสียงใส่แผ่นหลังผ่ายผอมของหลี่ซิงเฉียน “มารดา มันจะบ้าหรือเปล่า ไม่ควักเงินสักแดงยังคิดจะเอาผู้หญิง เจ้าคู่ควรอย่างนั้นรี! ไม่มีเงินก็อย่าออกมาเดินเพ่นพ่าน! เกะกะขวางทางบิดาทำการค้า! ฤ!”

หลี่ซิงเฉียนรู้สึกเพียงใบหน้าร้อนผ่าวราวกับถูกไฟเผา เผชิญกับสายตาประหลาดใจคู่แล้วคู่เล่า ก่อนจะก้มหน้ารีบเดินจากไป

จนกระทั่งเดินถึงนอกเมือง ในที่สุดก็ไม่มีใครมองเขาอีก แต่เขากลับเหมือนถูกหักคอไปแล้ว ไม่มีเรี่ยวแรงจะโง้งหัวขึ้นมาอีก เขาเดินโซซัดโซเซไปข้างหน้า ถึงศาลาสำหรับส่งคนเดินทางตรงชานเมืองก็นั่งแปะลงอย่างท้อแท้ยาว ใบหน้าฝังลึกลงในผ้ามือ

เขานั่งอยู่อย่างนี้เป็นเวลาหลายชั่วยาม กว่าที่จะกลับไปที่กระท่อมฟางหลังน้อยอีกครั้ง ดวงตะวันก็ลับ เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว

หงเสานอนตะแคงอยู่บนเตียง ใบหน้ามองไปทางประตู นางหลับไม่สนิท ดวงหน้าจับไข้นแดงก่ำ พอได้ยินเสียงหลี่ซิงเฉียนกลับมาทีละที โดยพลัน ดวงตากลมตึกเหมือนลูกแมวมองเขา พยายามร้องเรียกเสียงดัง “พี่ชายใหญ่...”

หลี่ซิงเจียนเข้ามาในห้อง ตัวเขาเย็นเล็กน้อย ในมือถือดอกหงเสา ที่ได้มาจากริมทางดอกหนึ่ง

หงเสาเห็นดอกไม้ ดวงตาพลันเปล่งประกาย ยิ้มเอ่ย “หว่า งามเหลือเกิน! ให้ข้าหรือ”

หลี่ซิงเจียนพยักหน้า ไม่กลั่มองนาง

หงเสาดีใจยิ่งนัก แม้แต่ความป่วยไข้ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงนิสัยกลัว ใต้เท้าจะไม่อุ่นวายเป็นนางได้ นางตื่นรลจากเตียง รับดอกไม้ดอกนั้นมาสูด ๆ ดม ๆ และนึกยิ้ม “เสียดยาที่ผมซำยู่เหลือเกิน หากไม่เสียบไว้บนผม!”

“...ข้าจะสงให้เจ้า”

แต่ก่อนนางมักตื้อให้เขาสงผมถักเปียให้ ดังนั้นจึงไม่ได้คิดมากนักลงให้หลี่ซิงเจียนปล่อยผมยาวของนางลงมา จากนั้นเกล้ามวยต่ำเหมือน ยามปกติ ดอกหงเสาสีสันสดใสสดุดสายตาเสียบลงในกลุ่มผมดำขลับดูจุกหยก สีส้มก็อย่างแผ่วเบา

หงเสาลูบกลีบดอกไม้ หัวเราะปนไอสำลักสองที เรียกร้อง “พี่ชายใหญ่ ท่านหยิบฉันท้องให้ข้าที ข้าอยากดูว่างามหรือไม่”

หลี่ซิงเจียน “...เจ้าลงจากเตียง ไปส่องดูเองที่ข้างโตะเถอะ”

เขาเอ่ยพลางหยิบรองเท้าปักลายเพียงคู่เดียวของนางมาวางลงหน้าเตียง

ตั้งแต่ตันจนจบ เขาไม่กล้ำมองตาของนางเลย

เวลานี้ในที่สุดหงเสาก็ตระหนกอย่างเชื่องช้าถึงความไม่ชอบมาพากล
นางหันหน้ากลับไปมองหลี่ชิงเฉียนซ้ำๆ

ฮ่องตัวเล็กที่ส่งเสียงดังโถมฉ่างทั้งวัน ยามนี้กลับลดเสียงลงจนเบา
ถึงเพียงนั้น ประหนึ่งลูกแมวที่ขลาดกลัว

นางมองเขาเป็นเชิงถาม

“...พี่ชายใหญ่?”

“...”

“พี่ชายใหญ่ ท่านมีเรื่องอะไรในใจหรือเปล่า?”

นิ้วมือกำแน่น ฝ่ามือชุ่มเหงื่อ สุดท้ายหลี่ชิงเฉียนยังคงเล่าเรื่องที่ราชครู
กำลังค้นหาเชิงหนีวีให้นางฟัง

ระหว่างพูด คีระเขาก็มำต้ำมาก เดิมที่เขาคงคิดว่าทำเช่นนี้แล้วย่อม
ไม่ต้องเห็นสีหน้าของหงเสา ย่อมไม่ต้องตำหนิตัวเองและเสียใจไปมากกว่านี้

เขามองไม่เห็นใบหน้าของหงเสาจริงๆ แต่กลับเห็นน้ำตาหลายหยด
หลังริน ร่วงพรูลงมา ซึมลงบนผ้าห่มหอมซ้อ

“ข้า...ข้า...” น้ำเสียงของฮ่องน้อยเบาหวิวเหมือนลูกแมว “ข้า
ไม่อยากไป...”

“...หงเสา...”

หงเสาร้องไห้โฮเสียงดัง “ข้าไม่ไป! ข้าไม่เอา! ตั้งแต่เกิดมาข้าก็ถูก
ขายไปขายมา ตอนนี้อยู่แต่พี่ชายใหญ่ก็ไม่ต้องการข้าแล้วหรือ ท่านก็จะ
ทอดทิ้งข้า! ส่งต่อข้าเป็นครั้งที่สี่!”

“ท่านเปลี่ยนเจ้านายให้ลูกหมาลูกแมวสี่คน มันยังรับไม่ได้” หงเสา
กอดเขาร้องไห้โฮอย่างปวดร้าว “ข้าเป็นคนนะ...ถึงข้าจะเขลา ถึงข้าจะโง่...
แต่ข้าก็มีความรู้สึก ข้าก็เสียใจเป็น ข้าก็รู้สึกอาลัยอาวรณ์ท่านเหมือนกัน...
ข้าไม่ไป! ข้าไม่อยากไป! ท่านปล่อยให้ข้าป่วยตายไปเถอะ ข้าอยากอยู่กับ
พี่ชายใหญ่ในทุกๆวัน!”

ไม่ว่าหลี่ชิงเฉียนพูดอย่างไร นางก็ไม่ยอมรับฟัง

หลี่ชิงเฉียนจะทนเห็นนางป่วยตายไปต่อหน้าต่อตาจริงๆได้อย่างไร

ครั้นเห็นว่าโน้มน้าวไม่ได้ หลี่ซิงเฉียนจึงตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ลูกพรอดทันใด หันหลังเอ่ย “เจ้าไปอยู่กับราชครู โรคของเจ้าสามารถรักษาได้ ข้าเองก็จะได้เบียดเบียนสืบทอดของพันตัว เจ้าสามารถรักษาชีวิต ข้าได้เงินทองล้วนเป็นผลดีต่อเราสองคน ขอร้องเจ้าช่วยเหลือข้าเถอะ”

หงเสาตะลึงงัน มองเขานิ่งทั้งน้ำตา

หลี่ซิงเฉียนสะบัดแขนเสื้อ “ไปซะเถอะ”

หงเสานิ่งอึ้ง แต่ยังคงเอ่ย “ท่าน...ไม่มีทาง...”

“ไม่มีทางอะไร!” หลี่ซิงเฉียนหันกลับมาทันใด ขอบตาแดงก่ำขณะกัดฟันเอ่ย “ถือว่าข้าขอร้องเจ้าละ สามปีมานี้ข้าดูแลเจ้า ดูแลจนเหนื่อยมากพอแล้ว ชายเจ้าแล้วดีชั่วอย่างไรก็ยังมีข้าवलดๆ ให้กิน ไยเจ้าต้องคอยตามติดข้าด้วย เจ้าตามติดเข้าไปตลอดอย่างนี้ สุดท้ายพวกเราจะเป็นอย่างไหน”

หงเสาเบิกตาโต สีสีเลือดบนพวงแก้มชูดบเลือนหายไปทีละนิดๆ

สุดท้ายพวกเราจะลงเอยอย่างไรได้

จะสามารถรwapไหวฟ้าดินแต่งงานกัน หรือจะได้กลายเป็นจอมยุทธ์กระบี่ ถือกระบี่ท่องไปในจุลลิตแดน

คนผู้หนึ่งแต่งให้กับคนอื่นคน ทั้งชีวิตล้วนต้องอยู่ด้วยกัน เป็นสิ่งที่ยาวนานและยากลำบากยิ่ง มิใช่มีเพียงความรู้สึกอันร้อนแรง กับหัวใจที่จริงใจสองดวงก็จะเพียงพอ

แต่ต้องมีทรัพย์สินเงินทอง มีความไว้วางใจ มีทางออก ทั้งยังต้องมีความหวัง

ทว่าพวกเขากลับขาดแคลนทุกอย่าง

เวลาสามปียังสามารถท่องไปทั่วยุทธภพ อยู่เคียงข้างกันในโลกจุลลิตแดนได้ แต่เขามีเหตุผลอะไรจะให้นางมาอยู่อย่างขัดสนกับตนไปชั่วชีวิต พ่อค้าคนนั้นกล่าวไม่ผิด แม้แต่ดอกไม้ผ้าไหมอัปลักษณ์และหอมช่อที่สุดเขายังไม่มีปัญญาซื้อให้นาง ความรักของพวกเขาเหมือนดอกหงเสาบนพมณางในยามนี้แรกเกิดมางามสะพรั่งไร้เทียบเทียม รวกับวันพรุ่งทุกสิ่งล้วนสวยงามไร้ขีดจำกัด

แต่สักวันมันก็ต้องโรยรา

หากพวกเขาอยู่ด้วยกัน ย่อมมีโชดอกไม้ผ้าไหมที่คงอยู่ได้ชั่วกาล แต่เป็นเพียงดอกหงเสาที่งามฉูดฉาดชั่วข้ามคืน เพียงพริบตาที่รุ่งโรย กลายเป็นโคลนตม

คู่รักมากมายในโลกนี้ สุดท้ายล้วนพ่ายให้กับทรัพย์สิน พ่ายให้กับฐานะ พ่ายให้กับความแข็งแรง ถึงขั้นพ่ายให้กับตัวความรักเอง

หลิ่งชิงเฉียนไม่รู้ว่ตัวเองพ่ายให้กับสิ่งใด เอ่ยอย่างผิวเผิน เขาพ่ายให้กับความจน เอ่ยอย่างสูงส่ง เขารักนาง ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจมองดูนางเหยียดเฉลางข้างกายตนเช่นนั้นได้ เช่นนั้นก็น่าจะเป็นพ่ายให้กับความรัก

แต่ไม่ว่าอย่างไร เขาก็เป็นคนทีพ่ายแพ้มาทั้งชีวิตอยู่แล้ว

นอกจากส่งนางจากไป เขาไม่มีทางเลือกอื่นอีก

“พียากจนคนหนึ่งกับหญิงชัตสนคนหนึ่ง สุดท้ายย่อมกลายเป็นตาเฒ่า ยากจนจนยายเฒ่าชัตสน เจ้าคิดว่าข้าอยากมีชีวิตเช่นนี้หรือ! เจ้าเคยคิดเผื่อข้าบ้างหรือไม่!”

หงเสามองเขาอย่างตะลึงงัน ตั้งแต่นางรู้จักเขามา นี่เป็นครั้งแรกที่พี่ชายใหญ่ของนางระเบิดอารมณ์ใส่นางเช่นนี้

นางเหงนหน้า ดอกหงเสาตรงจนผมหลับไหลยามวสันต์ ชับแน่น ครอบน้ำตาสองสายที่ไหลเป็นทาง

นางคิดในใจ แต่ข้าอยากนี่นา

นางไม่เคยกลัวละโมภ ความร่ำรวยสูงศักดิ์มิกล้าเพื่อฝันถึง จุดจบที่ที่ดีที่สุดในชีวิตนี้ที่นางคิดได้ ก็คือยากจนเฒ่ายากจนสองคน เดินไปด้วยกัน ในเงาสงสนธยา เสียงเอะอะโวยวายของยายเฒ่าเหมือนเสียงฆ้อง ตาเฒ่าด้านข้างหัวเราะอย่างอารมณ์ดี...นอกจากผมขาวเต็มศีรษะกับริ้วรอยแห่งกาลเวลาทั่วทั้งตัว พวกเขายังคงเหมือนตอนหนุ่มสาวทุกประการ

ที่แท้จุดจบเช่นนี้ สุดท้ายก็เป็นเพียงฝันหวานของนาง เป็นสิ่งที่ละโมภมากเกินไป แท้จริงแล้วไม่มีวันจะได้มา

นางเป็นเพียงทาสน้อยที่ขายตัวฝังศพบิดาบุญธรรมเท่านั้น สามปีก่อน หลิ่งชิงเฉียนทำความปรารถนาของนางให้ลุล่วง นับว่ซื้อตัวนางไว้แล้ว วันนี้เขาต้องการขายนางทิ้ง นางจะพูดอะไรได้

หงเสาไม่ใช่เด็กสาว หงเสาเป็นเพียงสิ่งของชิ้นเล็กๆ แค່ของเล่น
ชิ้นเล็กๆ ชิ้นหนึ่ง เพียงเพราะเกิดมาต่ำต้อย จึงถูกลิขิตแล้วว่าต้องมีชีวิต
ระหกระเหิน

นางเคยเป็นสะใภ้เลี้ยงด้อยของบ้านอื่น เคยเป็นสาวใช้ในบ้านคนมีเงิน
เคยเป็นลูกเลี้ยงที่ครอบครัวชาวนาซื้อมา นางคิดว่าตัวเองจะเรียกหลี่ชิงเฉียน
ว่าพี่ชายใหญ่ไปทั้งชีวิตได้ นับแต่นั้นไปไม่เปลี่ยนแปลงอีก

แต่ที่แท้แค่ลมหอบหนึ่งม้วนตลบ นางก็ไร้ที่พึ่งพิงอีกครั้ง

สุดท้ายนางยังคงไปอยู่กับราชครู

พลบค่ำระฆังยามเย็นดัง แสงจากเมฆสนธยาสาดส่อง หงเสาเดินตาม
ขั้นที่ขึ้นไปบนหอสูงที่ละก้าวๆ เดินขึ้นไปยังจุดสูงสุดของชั้นบันไดยาว
ที่ห่างไกลสุดเอื้อม ไปคารวะเจ้านายคนที่ห้าของนาง

กระดิ่งลมตรงชายคาส่งเสียงกังวานแผ่วเบา ตรงหัวเลี้ยวของหอสูง
นางเบี่ยงตัวมา มองลงไปทางด้านล่างของซุ้มประตูเมืองเวาหนึ่ง

หลี่ชิงเฉียนกำลังรับธงหนักอึ้งที่บรรจุเงินไว้เต็ม ขอบคุณชั้นที่และ
เดินจากไปไกลอย่างช้าๆ นางมองแผ่นหลังเขาจากที่ไกลๆ พลังคิด
ทันทันกลับมาหน่อย...บอกลาช้าๆ ได้หรือไม่

อย่างน้อยก็โบกมือให้ช้า ให้ช้าได้อำลาความฝันอันแสนหวานที่คงอยู่
มาตลอดสามปีนี้อย่างยินยอมพร้อมใจได้หรือไม่

แต่แล้วนางก็คิด ช่างเถอะ ยังคงช่างมันเถิด

ในคือนางก็เก็บความขมขื่นและความอาลัยไว้ตั้งมากมายเพียงนั้น
เกรงว่าแค่เข้านมามองนางเวาหนึ่ง ความรู้สึกเหล่านั้นก็คงทะลักล้นไหล
ออกมา นางกลัวตัวเองจะเหมือนเมื่อแรกพบเขา ลนลานร้อนใจไม่สนอะไร
ทั้งสิ้น ร้องไห้ตะโกนตามตัวอย่างบุ่มบ่าม จะบังคับเขาให้พานางไปด้วยให้ได้

ลมโชยมา พัดกลิ่นหอมของดอกหงเสาตรงจอนผมนางให้เข้มข้น
ยิ่งขึ้น แขนเสื้อโบกพลั่ว ดวงตานางกบด้วยไอน้ำขมขื่น แต่กลับระบายยิ้ม
ออกมาช้าๆ อย่างห้ามไม่อยู่

เบี่ยงเปลือกหอยสีทองพันตัว สามารถซื้อหมันโถวได้มากมายเหลือเกิน

วันหน้าพี่ชายใหญ่คงไม่อดอีกแล้วกระมัง

ความจริงไม่หันกลับมาที่ดี ไม่พานางไปด้วยก็ดี สามปีก่อนนางแค่อายกมีชีวิตที่ดี ดังนั้นจึงสามารถเหวี่ยงเหวี่ยงโยยวายใส่แผ่นหลังเขาโดยไม่คิดอะไรเลยเช่นนั้นได้

ทว่าบัดนี้ นางรู้สึกกลัว

นางกลัวเสียงเหวี่ยงเหวี่ยงโยยวายของนางจะมีอาจทำให้เขาหยุดตีเท้าเช่นนั้นนางคงเจ็บปวดจนก้าวเดินต่อไปไม่ไหวแม้แต่ก้าวเดียว

นางยังต้องเดินไปข้างหน้า

ต้องไปข้างหน้า...

นางฉวยโอกาสตอนที่น้ำตายังไม่ไหลออกจากขอบตา ถอนสายตากลับมาอย่างลนลานเสียก่อน ก้มหน้าเดินไปบนระเบียบทางเดินเชื่อมอาคารที่มีแถบผ้าไหมและกระดิ่งสำริดแกว่งไกว มุ่งไปข้างหน้าต่อ

เท้าเหยียบรองเท้าปักลาย เกศประดับดอกหงเสา

ทั้งสองยากจนถึงเพียงนี้ เวลาสามปีมิของให้ระลึกถึงกันเพียงน้อยนิดแค่นั้น

บนหอสูงของราชสกุล ภายใต้ม่านหน้าต่าง เสียงสังคิตพราล้อนสะท้อนออกมา นักดนตรีขับขานบรรเลงอย่างต่อเนื่อง “ยามเย็นอีกาคืนรังพาความโศก ต้นหลิวริมสระแตกยอดแสนอ่อนโยน หากมีเคยสัมผัสทุกข์จากพลัดพราก มีอาจเชื่อได้หล้ามีผมขาว¹”

แสงสีทองยามสายณที่สดจับชายคา อาบหออาคารทั้งหลังจนพรางพราย หงเสนำพาความระลึกถึงที่เหลืออยู่เพียงเท่านี้ ก้าวเดินไปทีละก้าว ยิ่งเดินยิ่งไกลออกไป

“ตรอมตรมเพราะจากลา น้ำตายากหยุดยั้ง ปีนขึ้นหอดแดงอีกครา ด้วยคะเนิงหา รู้ดีท่านข้ามิภูผาขวางกัน ฟังราวทอดสายตายากหักใจ²”

¹ ผมขาวในที่นี้ อุปมาถึงความทุกข์

² ตัดตอนมาจากกลอนเจ้ากู่เทียน ยามเย็นอีกาคืนรังพาความโศก ของชินซังจื๋อขุนนางสมัยซ่งได้ บรรยายถึงความรู้สึกคิดถึงและเจ็บปวดจากการพลัดพรากของสตรีนางหนึ่ง

อาทิตย์อัสดงสีโลหิตกลืนกินเงาร่างของนาง ทิวทัศน์รอบด้านจมลง
ดจเดียวกับแสงสุดท้ายของวัน...

นี่เป็นการจากลาที่เนิ่นนานกว่าจะได้พบกันอีก

นับแต่นั้นมา หลี่ชิงเจียนก็อยู่เพียงลำพัง มิได้รับใครมาอยู่ข้างกายอีก
เบียดเบียนหอยพันตัวนั้นหมดไปกับคนยากจนแทบทั้งหมด ตัวเขาเอง
มิได้ใช้มากนัก หลายปีผ่านไป ตอนที่ดอกเสาย่าในลานเรือนรวงโรย
ในที่สุดเขาก็กระจำงในเพลงกระบี่ตวารีที่เป็นของตัวเอง...เสียงดังร่ำไห้
บางคราคลายเสียงซ้อง สายลมกริรตร้องอสนีคำราม ตตวารีทลายนา

อดีตทั้งปวงดุดังดอกไม้ไฟในราตรียาวนาน ดับมอดหุตุลงตรงหน้า
โมชี

รอนจโคมม้าวัง³ ที่หมุนเร็วจี้้นี้หยุดลง ก็มาถึงภูเขาร้างเงียบเซียบ
กระดุกขาหับถม...นั่นคือยุทธการเขาหนี่วู้ที่ผู้คนทั่วหล้ารู้จักดี

ความจริงตั้งแต่โมชีเห็นหงเสาเดินไปยังซุ้มประตูเมือง กลายเป็น
เชิงหนี่วู้ที่ได้รับคัดเลือกของแคว้นเหลียว ก็รู้สึกไม่สบายใจอยู่ราวๆ แล้ว
ความคิดของโมชีหาได้ไร้เดียงสาเหมือนหลี่ชิงเจียนไม่ เขาคุ่นเคยกับคนบ้า
แคว้นเหลียวพวกนี้ดี โดยเฉพาะราชครูที่ไม่ใคร่เผยโฉมผู้นั้น บ้าระห่ำ
ยิ่งกว่าสุนัขจรจัดเสียอีก “ถ่ายทอดวิชาดูดาว อธิษฐานขอพรให้ดวงชะตา
บ้านเมือง” อะไรนั่น คนอื่นอาจเชื่อ แต่โมชีกลับมิได้คิดเช่นนั้น

แคว้นเหลียวกินคนเต็มเลือด บ้าคลั่งวิปริต หงเสาจากไปครานี้
เกรงว่าคงเป็นเคราะห์มากกว่าลาภ

ย้อนคิดถึงตำนานเรื่องเล่าของเขาหนี่วู้ ว่ากันว่าแคว้นเหลียวจับตัว
เด็กสาวหลายร้อยคน ให้พวกนางแต่งตัวเหมือนเจ้าสาวและนำมาสังเว

³ งานศิลปะที่มีเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของจีน ในโคมจุดเทียนไขไว้ พลังงาน
ความร้อนที่เกิดขึ้นจะทำให้เกิดกระแสอากาศและทำให้เกิดลมหมุน บนแกนมีกระดาด
ที่ตัดเป็นลวดลายต่างๆ ติดไว้ แสงจากเทียนทำให้เกิดเงาสลอบบนตัวโคม มองจาก
ภายนอกจึงดูเหมือนภาพหมุนไปเรื่อยๆ ไม่หยุด เนื่องจากสมัยก่อนมักตัดกระดาดเป็น
ลายซุนคิกซ์มา จึงได้ชื่อว่าโคมม้าวัง คำนี้ยังใช้เปรียบเปรยถึงสิ่งทวนเวียนซ้ำๆ ไม่หยุด

เทพภูเขา สองเรื่องนี้เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน โม่ซึกี้เคาได้คร่ำวๆ...

และความจริงก็คือ การคาดเดาพฤติกรรมของแคว้นเหลียวของเขานั้น มักจะถูกต้องเสมอ

บนเขาหนี่วู่คามีวิญญาณผีร้ายมากมาย หลี่ซิงเฉียนปราบได้ทั้งหมด แต่เขาเป็นคนจิตใจดี ได้วิญญาณของแม่นางเหล่านี่มาแล้ว กลับไม่ยากให้คนอื่นทำร้ายพวกนาง จึงตัดสินใจมอบคัมภีร์กระบี่ตัดวารีของตนให้น้องชาย เป็นผู้เก็บรักษาและฝึกฝน ส่วนตัวเองนำดวงวิญญาณหลายร้อยดวงเดินทาง ไปยังเกาะกลางทะเลอันไกลโพ้น หมายถึงค่อยๆ ทำพิธีชำระดวงวิญญาณ ให้พวกนาง

การชำระดวงวิญญาณผีร้ายย่อมต้องทำทีละคนๆ เพื่อให้พวกนาง ปลดปล่อยไอแค้น วิญญาณहनคืนและไปเกิดใหม่

ทุกครั้งเมื่อชำระดวงวิญญาณของคนคนหนึ่ง หลี่ซิงเฉียนจะมองดู ดวงวิญญาณนั้นไปเกิดใหม่ มุ่งหน้าไปยังท้องทะเลทิศประจิม

แม่นางที่ตายบนเขาหนี่วู่คูละลำนั่นล้วนสวมชุดสีแดงฉูดฉาด ยามที่ พวกนางมีไอแค้นจะขาดสติรับรู้ แต่เมื่อไอแค้นสลายไป ก็จะไม่สูญเสีย ความทรงจำเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ด้วย ในแต่ละวัน เขาจะเฝ้ามองวิญญาณ ดวงหนึ่งลอยออกมาจากโคมอย่างชุ่นซึ้งเคียดแค้น ก่อนจะจากไปอย่างจุนง ว่างเปล่า

เป็นเช่นนี้ วันแล้ววันเล่า

ยิ่งหลี่ซิงเฉียนชำระดวงวิญญาณมากขึ้นเท่าใด ความว้าวุ่นในใจเขาก็เพิ่มขึ้นเท่านั้น...เพราะเขาพบว่าแม่นางเหล่านี่มีความละม้ายคล้ายคลึงกับ คนผู้หนึ่งมากเกินไป

เหมือนคนที่เคยวิ่งตามเขาและถูกเขาทิ้งไว้ที่ซุ้มประตูเมือง

ยามที่ผีสตรีเหล่านั้ยังไม่สลายความแค้น ปากจะเอ่ยคำพูดที่อยากพูด ก่อนตายซ้ำๆโดยไม่รู้ตัว หลี่ซิงเฉียนฟังมามากมาย บ้างก็ร้องเจ็บ บ้างเรียกหาพ่อแม่ บ้างพิมพ์ว่า “อย่าฝังข้า...อย่าหลอกข้า...ข้าไม่อยากตาย...”

“อย่าฝังข้า”

“อย่าหลอกข้า...”

“ข้าไม่อยากตาย! ข้าไม่อยากตาย!”

คำพูดเหล่านี้ก็ตี หน้าที่าที่ละม้ายคล้ายกันของผีสตรีเหล่านี้ก็ช่าง ล้วนทำให้ความไม่สบายใจของหลี่ซิงเฉียนรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ... แคว้นเหลียวไป เสาหาแม่นางเหล่านี้มาจากที่ใด เหตุใดพวกนางล้วนมีรูปโฉมที่คล้ายคลึงกัน

คำตอบหนึ่งผุดขึ้นมา แต่เขาไม่อยากเชื่อ เขาไม่กล้าเชื่อ

ผีอาฆาตในโคมวิญญานลดน้อยลงทุกที โมชีดูออกว่าทุกครั้งเวลา หลี่ซิงเฉียนปล่อยดวงวิญญานออกมา มือเขาจะสั่นเทา ต่อเมื่อเห็นว่า โคมหน้าของผีสตรีนั้นมิใช่หงเสาที่เขาทอดทิ้ง อาการสั่นเทาของเขาจึงหยุดลง ระบายลมหายใจออกมา เหมือนรอดชีวิตไปได้อีกหนึ่ง จนกระทั่งเขาชำระดวงวิญญานมาถึงผีตนสุดท้าย

เช้าวันนั้น หลี่ซิงเฉียนถือโคมวิญญานเหมือนเช่นทุกวัน โมชีดูออกว่า ฝีมือของเขาอ่อนคลายกว่าทุกวันที่ผ่านมา ผิบนเขาหิ่วริ้วเกลือเพียง ตนเดียวแล้ว หลี่ซิงเฉียนคิดว่าบางทีก่อนหน้านี้ตนอาจคิดมากเกินไป

หงเสาของเขาน่าจะยังอยู่ในตำหนักราชครู ดูดาวทำนายดวงชะตา เป็นเชิงหนึ่งหัวของนางดี ๆ ไม่มีทางเป็นเช่นที่เขาคิดฟุ้งซ่านเหลวไหลเด็ดขาด...

วิญญานดวงสุดท้าย ประหนึ่งหมอกควันเดียวดาย ลอยออกมาจาก โคมอย่างอ่อนแรง ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างอย่างล่องลอย

ผีสตรีรูปร่างเล็กบาง สวมมงกุฎหงส์กับผ้าคลุมไหล่ แต่... กลับเป็น... หลี่ซิงเฉียนเหมือนถูกฟ้าผ่า โลหิตและกระดูกทั่วร่างเย็นเฉียบ...

เขาแทบจะโผล่ออกมา “หงเสา?!”

เงาสะท่อนบางเบา นั้น ประหนึ่งฝันร้ายที่ในที่สุดก็มาเยือน

วิญญานอาฆาตของหงเสาลอยอยู่เบื้องหน้าเขาอย่างงุนงง ใบหน้า ยังคงเป็นใบหน้าที่เขาเคยเห็นในฝันนับครั้งไม่ถ้วน จอนผมนางถึงขั้นยังมีเงา เลือนรางของดอกหงเสาอยู่ ฝ่าเท้ายังเหยียบรองเท้าปักลายสีเหลืองขนห่าน... แต่นางกลับไม่หัวเราะเสียงดัง ไม่กระโดดโลดเต้น ไม่เอะอะโวยวายกับเขา เหมือนสิ่งใบเล็ก ๆ อีกแล้ว นางเหมือนผีร้ายทั้งหมดที่ถูกกำราบ ความคิด และความทรงจำล้วนหายไปสิ้น เหลือเพียงดวงวิญญานดวงหนึ่ง ลอยล่อง

ไปมา ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเขาอย่างเดี๋ยวดายไรที่พึ่ง

ต่อให้เป็นคนที่บริสุทธิ์และโง่เขลามากเพียงใด เวลานี้ก็น่าจะรู้แล้วว่า ราชครูหลอกพวกเขา สตรีที่ถูกส่งตัวขึ้นไปเหล่านั้น สุดท้ายมิได้กลายเป็น เชิงหินวิ แต่กลายเป็นเครื่องสังเวชนานุเขา เป็นกระดุกแห่งที่ถูกฝังรวมกัน คำลวงของพวกผู้มีอำนาจราชศักดิ์ หลอกเอาชีวิตของคนทั้งหมดหนทาง เหล่านั้นไป

หงเสาลอยอยู่กลางอากาศ พึมพำถ้อยคำที่ติดอยู่ในใจจนมากที่สุด ก่อนตาย แวตนาทางว่างเปล่าขณะเอ่ย “ท่านหันกลับมาหน่อย...พี่ชายใหญ่... ข้าอยากอำลาท่านดี ๆ...

“ท่านหันกลับมาเถอะ ข้าไม่คาดหวังว่าจะได้แก่เฒ่าไปกับท่านแล้ว ข้าไม่คาดหวังว่าท่านจะยื่นมือมาหาข้าอีกครั้ง พาข้าจับกระบี่จากไปไกล

“ข้าแค่คิดว่า ข้าคิดว่าที่ผ่านมัล้วนเป็นข้าคอยไล่ตามท่าน ที่ผ่านมัล้วนเป็นข้าที่มองดูแผ่นหลังของท่าน ยามแยกจากเปลี่ยนเป็นท่านมองส่งข้า ขึ้นไปบนหุ้มประตูเมือง เปลี่ยนเป็นท่านที่มองดูข้าบ้างได้หรือไม่

“ข้าไม่ยินดีตายจากไปเช่นนี้ พี่ชายใหญ่

“ชีวิตนี้ข้ายังไม่ได้เอ่ยคำอำลากับท่านเลย”

จากตำแหน่งของโมชี เขาไม่อาจมองเห็นใบหน้าของหลี่ชิงเฉียน ในตอนนั้น ท่ามกลางความเงียบงัน ไม่มีเสียงใด

ผ่านไปเนิ่นนาน รวกับน้ำหลากพังทลายท่านบ หลี่ชิงเฉียน ระเบิดเสียงร่ำไห้โศกาลัยใกล้เคียงกับสัตว์ป่าออกมาจากลำคอ แหบพร่า จนฟังไม่รู้เรื่อง แต่ละถ้อยคำฟังไม่ออก เขาร่ำให้เป็นสายเลือด สะท้อนก้อง ในห้วงผืน เสียงร้องให้แต่ละเสียงเหมือนถูกคว้านออกมาจากในลำคอ พร้อมโลหิต

เขาเอ่ย “ไม่ควรส่งเจ้าไป...ข้าไม่ควรส่งเจ้าไป...

“หากไม่ส่งเจ้าไป แม้ข้ารักษาเจ้าไม่ได้ แต่สามารถอยู่เคียงข้างเจ้า คนที่เจ็บปวดคือข้า แต่ข้ากลับเห็นแก่ตัวถึงเพียงนั้น อ่อนแอถึงเพียงนั้น ข้าผลักเจ้าไปให้คนอื่น ตัวเองหลบหนีไปไกล ทั้งความเจ็บปวดทั้งหมด ไว้ให้เจ้า”

เขาคูกเขาลงตรงหน้าดวงวิญญาณของหงเส้า เหมือนยามแรกพบ
ที่หงเส้าคูกเขาลงบนพื้นดิน ตัวลั่นสะท้าน ร้องไห้โฮอย่างโศกสลด

“ข้าถึงขั้นไม่มีความกล้าจะบอกลาเจ้าด้วยซ้ำ ไม่ได้ใช้ความจริงใจ
อำลาเจ้าอย่างอาลัย”

วันนั้นทั้งวัน ตั้งแต่รุ่งอรุณฟ้าสว่าง จวบจนเมฆแดงเกลื่อนนภา

เป็นการอยู่เคียงข้างกันครั้งสุดท้ายของหนึ่งคนกับหนึ่งวิญญาณ

ห้องฟ้ามืดลงในที่สุด ผิพยาบาทที่ปล่อยออกจากโคมวิญญาณ
ไม่อาจเก็บไว้ได้อีก นางต้องเลือกระหว่างตกนรกชั่วกัลป์ หรือถูกเขาชำระ
ดวงวิญญาณ ดังนั้นหลี่ชิงเฉียนจึงได้แต่รวบรวมพลัง หลังน้ำตา ท่องคาถา
ส่งดวงวิญญาณด้วยเสียงแหบพร่าครั้งแล้วครั้งเล่า

เขาส่งนางจากไป ส่งนางไปสู่สุคติ

ท้องทะเลไพศาล เสียงสวดคาถาแผ่วต่ำ ครั้งนี้ให้เขาเฝ้าดูนางจากไป

“หนาหมัวเออหมี่ตัวผอเยี้ยต่ำทาจยาตัวเยี้ย...”

ครั้งแล้วครั้งเล่า

“จยาหมี่นี่จยาจยานา⁴...”

หงเส้าพิมพ์ท่ามกลางเสียงคาถาส่งดวงวิญญาณ เอ่ยซ้ำๆ โดยไม่รู้ตัว
“พี่ชายใหญ่...ท่านหันกลับมาเถอะ...ท่านมองดูข้าอีกสักครั้งเถอะ...

“ข้าอยากจะ...บอกลาท่านดี ๆ...”

“พี่ชายใหญ่...”

ฉับพลัน

ปรมาณดาสลายไป

เมฆสีแดงตรงขอบฟ้างามฉูดฉาด รัศมีสีทองนับหมื่นสาดจับคลื่นทะเล
หลี่ชิงเฉียนปากสั่น ท่องคาถาคำสุดท้ายและเผยหน้าขึ้นซ้ำ ๆ

ดวงวิญญาณของหงเส้าได้รับการปลดปล่อย แวตนางเปลี่ยนเป็น
กระจ่างใสว่างเปล่า

⁴ ท่อนหนึ่งในอุบัตินิยายชาวจีน ซึ่งเป็นบทสวดขอให้พระพุทธรูปมีโปรดสรรพสัตว์
ให้ไปเกิดใหม่ในแดนสุชาติ

นางไม่พูดอะไรอีก คล้ายจนสงสัยว่าเหตุใดตนจึงมาอยู่ในโลกหล้า
อันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ หลังจากนั้นนางหันไปมองแสงสายัณห์สุดท้ายที่สุด
ปลายท้องทะเล ทันหลังล่องลอยจากไปโดยปราศจากความอาลัยอาวรณ์

“ข้าอยากจะ...บอกเล่าท่านดี ๆ”

สุดท้ายหลี่ชิงเฉียนก็ร้องให้พุ่มพ่าย เขามองเงาหลังนาง ไล่ตามเงา
หลังนาง ตะโกนเรียกชื่อนางเสียงแหบแห้ง...ย่ำลงไปในทะเล...น้ำทะเล
มิดหัวเข่า มิดเอว...คลื่นทะเลซัดมา เขาชวนเซ่กุกเซ่กอลง แต่กลับมิได้กัมหนำ
เขาเฝ้ามองนางหายลับไปในรัศมีสีทองระหว่างฟ้าดิน

ครั้งนั้นตอนอาลากันที่ชุ่มประตุมือง ข้าไม่เคยหันหลังกลับ ครั้งนี้
เปลี่ยนให้ข้าเป็นคนมองดูเจ้า...เปลี่ยนให้ข้าเป็นคนส่งเจ้าจากไป...

ชาตินี้พวกเราไม่อาจบอกเล่ากันดี ๆ ได้แล้ว แต่ข้าจะส่งเจ้าจากไป
ข้านำเจ้าไปสู่สุคติ ข้าส่งเจ้าจากไปแดนไกล

หงเสา หงเสา

หากเป็นเช่นนั้น เจ้าจะอภัยให้ข้าได้หรือไม่ อภัยที่ข้าเคยยากจนและ
อ่อนแอ

เจ้าอภัยให้ข้าหรือไม่ เจ้าอภัยให้ข้าได้หรือไม่...

ฟ้าดินสลับมัว อาทิตย์อัสดงดูลือทิต

ทิวทัศน์ยามพลบเข้มขึ้น แสงสุดท้ายถูกน้ำทะเลกลืนกิน ความมืด
มาเยือนเกาะร้างเดียวดาย ราตรีสีดำโถมเข้ามาท่ามกลางเสียงร่ำไห้ของเขา
โม้ไม่ซบ เขไม่ได้เข้าไปมองสีหน้าของหลี่ชิงเฉียน

ใบหน้าที่แตกสลายพังทลาย เขาทำศึกมาครึ่งชีวิต พบเห็นมานับครั้ง
ไม่ถ้วน นั่นเป็นภาพที่เขาไม่อยากเห็นมากที่สุด

ไม่นานหลังจากนั้น หลี่ชิงเฉียนก็ไปแคว้นเหลียว เขาจะไปหาราชครูผู้นั้น
และถามให้ชัดเจน...เชิงไหนอะไร เชิงไหนมีไว้ถกฏเขานูชายัณห์เทพเจ้าหรือ

นั่นคือเครื่องสังเวตต่างหาก! เครื่องสังเวต!!!

เพลงกระบี่ดัดวารีของเขาบรรลุจุดสูงสุดแล้ว ในอกอัดแน่นด้วยความ
เกลียดแค้น ในท้องเต็มไปด้วยความพยายาม องครักษ์ลับในเมืองหลวง

แคว้นเหลียวหาใช่คู่ต่อสู้ของเขาไม่ เขาโฉบทะยานไปบนสันหลังคา สูดหายใจ
ทั้งตัวลงอย่างแผ่วเบาหน้าตำหนักราชครู เพียงสามกระบวนท่าก็สังหาร
องครักษ์สองนายที่เฝ้าอยู่หน้าประตูข้างได้ จากนั้นก็ปีนประตูตำหนักเข้าไป
ข้างใน...

ศิวอัยยา

ประตู่ท่าหนักเปิดออก

สิ่งที่สะท้อนเข้าสู่สายตา คือ แสงสีทองระยิบระยับวาวจำนวนมาก ภายในตำหนักราชครู ชื่อเกาะสลักและเสาเขียนลายล้วนประดับพวงทองละเอียด ผ้ามาลัยสีเหลืองนวลทั้งตัวลงมา พื้นปูด้วยเสื่อฟาง พนักพิงและเบาะรองนั่ง ล้วนปักดิ้นทอง วิจิตรทูลหรรษา

ท่ามกลางรัศมีสีทองนี้ บุรุษในชุดคลุมหลวมแขนกว้างผู้หนึ่งนั่งหันหลังให้เขาริมหน้าต่าง กำลังก้มหน้าบรรเลงภูงิน

ภูงินตัวนั้นคลุมด้วยหนังมนุษย์ ใช้เส้นผมแทนสาย ตัวฉินประดับลูกตาคนเกี้ยว ยามสะกิดสาย ลูกตาลเหล่านั้นจะกลอกไปตามทิศทางมือของเขา

ขณะได้ยินเสียงตีประตู่ บุรุษผู้นั้นบรรเลงท่วงทำนองสุดท้ายจนจบอย่างไม่เร็วไม่ช้า กดสายที่สั่นสะเทือนไว้พลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ดีกสัดเช่นนี้ ผู้มาเยือนมีธุระใด”

กระแสดังของหลังซึ่งเฝ้ามองความคั่นเข้มข้น เขาถือกระบี่ที่มีเลือดหยด คั่นคำพูดสีคำออกมา “ข้ามาล้างแค้น!”

“หือ...” ราชครูเปล่งเสียงหัวเราะแผ่วเบาดูหมกมุ่น “ได้หล้า แก่ดินแดน ไม่ว่าคนเป็นหรือผีพยาบาท พวกที่อยากมาล้างแค้นข้าล้วน

มีไม่น้อย แต่คนที่สามารถบุกเข้ามาในวัง เข้ามาถึงตำหนักข้าตามลำพังได้”

เขาหันหน้ากลับมาช้าๆ น้ำเสียงเรียบเฉย “ยังคงมีเพียงไม่กี่คนจริงๆ”

จังหวะที่เขาเงยหน้าขึ้น แสงเทียนในตำหนักสะท้อนวูบ

ราชครูแคว้นเหลียวก็สวมหน้ากากสีทองเช่นกัน นัยน์ตาดำหลัง หน้ากากประหนึ่งมีกระแสน้ำปั่นป่วนอยู่ข้างใต้

เขาหัวเราะเบาๆ “เซียนจวินมาล้างแค้นใดหรือ”

หลี่ชิงเฉียนเอ่ยอย่างเคียดแค้น “แค้นโลหิต!”

“อ้อ?” ราชครูลุกขึ้นด้วยท่าที่สนใจ ถามเขา “เป็นผู้ใดเล่าที่ฆ่าสังหาร”

หลี่ชิงเฉียนรู้ว่าแจ้งชื่อหงเสากับเขาไปก็ป่วยการ ดังนั้นจึงกัดฟันตอบ “สตรีที่ถูกนำไปสังเวยบนภูเขา...เจ้ารู้หรือไม่ว่าตัวเองทำอะไรลงไปบ้าง เจ้ามัน...คนหลงโลก!”

ราชครูเงยบังนัยน์ตาคู่ ก่อนจะแค้นหัวเราะ “ที่แท้เซียนจวินโกรธเกรี้ยว เช่นนี้เพราะสตรีหรือ...”

หลี่ชิงเฉียนเดือดดาลจนแทบจะสิ้นสติไปทั้งตัว ตาเขาแดงฉาน “เจ้าบอกว่าจะเสาะหาสตรีที่หน้าตาคล้ายคลึงกันเหล่านั้นเพื่อรับเป็นเชิงหนึ่ง จะถ่ายทอดวิชาดูดาวทำนายดวงชะตาให้ แต่ความจริงกลับฝังพวกนางทั้งเป็นบนเขาเพิงอวี เช่นสังเวยเทพภูเขา! ใช่หรือไม่!”

ราชครูกลับตอบ “มิใช่”

“...!”

หลี่ชิงเฉียนเป็นคนมีเหตุมีผลเสมอ ครั้นได้ยินเขาปฏิเสธอย่างเด็ดขาด ความแค้นที่กำลังจะปะทุออกมาก็ถูกสกัดไว้ เบิกตาโต หน้าอกระเพื่อมขึ้นลงขณะจ้องเขาเหม็ง

ราชครูถอนหายใจ “เซียนจวินสันนิษฐานเช่นนี้ แท้จริงแล้วเพราะรู้เรื่องๆ กลางๆ จึงปรัปว่าข้า”

“ข้า...ข้า...” หลี่ชิงเฉียนทำท่าเหมือนอยากถามว่า “ข้าปรัปว่าเจ้าที่ใด” แต่อารมณ์เขาคุกรุ่นเกินไป คำพูดของราชครูก็เหนือความคาดหมายของเขาเกินไป ชั่วขณะจึงทำให้เขาไม่รู้จะถามอย่างไรต่อ

ราชครู “ข้ารับตัวสตรีเหล่านั้นมามีผิด แต่เจ้าบอกว่าข้าฝังเป็นพวกนาง

เพื่อสังเวทเทพภูเขา กลับผิดถนัด เขียนจวินน้อย ข้าขอถามเจ้า เขาเพิงอวี จะมีเทพภูเขาอะไรได้”

“...”

“เทพภูเขาบนห้าขุนเขาที่ชั่วร้ายยังไม่แน่ว่าจะได้รับการเช่นสังเวทจาก หลิงพรหมจรรย์นักร้อย แล้วเขาเพิงอวีอยู่ลำดับที่เท่าใด”

“แต่...แต่ว่า...”

“มันปราศจากวิญญาณโดยสิ้นเชิง อย่างมากก็เป็นเพียงจุดอับของ ดวงจ้วย¹ เท่านั้น เจ้าฟังคำที่ชาวบ้านร้านตลาดเล่าลือกัน ก็ปักใจเชื่อว่า ข้าต้องการใช้คนเป็นสังเวทเทพภูเขา อยู่ดี ๆ จึงผลักแม่มางหลายร้อยคน ลงไปในหลุมและฝังรวม ให้พวกนางจบชีวิตอยู่ที่นั่น” ราชครูหยุดเล็กน้อย ก่อนเอ่ย “ข้าว่างถึงเพียงนั้นที่ไหนกัน”

เห็นชัดว่าหลี่ชิงเฉียนไม่อยากเชื่อถ้อยคำพูดของราชครู แต่อีกฝ่าย พูดอย่างเป็นเหตุเป็นผล มิได้เถียงข้าง ๆ คู ๆ ดังนั้นสีหน้าเขาจึงดูงุนงง เป็นพิเศษ

ความงุนงงเช่นนั้นทำให้เขาดูเหนื่อยล้าเหลือเกิน ทั้งยังนำเสนออย่างยืง รวากับแม่แต่ไฟในการล้างแค้น สวรรค์ก็ยังคงดึงไปจากเขา ทำให้เขา เหลือเพียงโครงกระดูกเยียบเย็นว่างเปล่า

ดวงตาทอประกายลึกล้ำของราชครูมองดูเขาเช่นนี้ มองเขาก็มืดระ มองเขาก็อึก มองเขาแวตาทะจัดกระจาย ปณิธานสั่นคลอน

ผ่านไปครู่ใหญ่ ราชครูยกนิ้วมือเรียวยาวขึ้นมาแตะลงบนหน้ากาก พลันส่งเสียงหัวเราะเบา ๆ

หลี่ชิงเฉียนเงยหน้าโดยพลัน ใบหน้าขาวซีดมองดูบุรุษผู้มีท่วงที แปลกพิกลผู้นี้

ท่ามกลางสายตางุนงงของเขา ราชครูกลับเหมือนคนที่กำลังแหย วิหคเล่น หัวเราะหนักกว่าเดิม เสียงขบขันระลอกแล้วระลอกเล่าแทบจะ

¹ หมายถึง สถานที่ที่ดวงจ้วยไม่ตีย่างยืง ทั้งมีอาจแก้ไขได้ หากอาศัยอยู่ใน สถานที่ที่เป็นจุดอับของดวงจ้วย จะนำพาความโชคร้ายถึงขั้นเสียชีวิตมาให้

เหมือนน้ำเย็นที่เอ่อขึ้นมา บีบให้หลี่ซิงเฉียนชนลูกเกรียวไปทั้งตัว “ฮาๆๆ... ฮ่าๆๆ...”

“เจ้าหัวเราะทำไม!”

“ฟรีด ข้าหัวเราะเจ้าที่น่าขัน เจ้าช่างเป็นคนที่น่าสนใจเหลือเกิน... ประมาจารย์หลี่ เจ้าของเพลงกระบี่ตัดวารี ได้ยินชื่อเสียงอันเลื่องลือในการปราบมารของเจ้ามานาน ที่แท้เดี๋ยวนี้ประมาจารย์ในโลก กลับบริสุทธิไร้เดียงสา เช่นเจ้าหรือ”

หลี่ซิงเฉียนตะลึงงัน “เจ้ารู้แต่แรกแล้วว่าเป็นข้า...”

“ข้างนอกเสียงกระบี่ดังเกร็งๆ หากข้าแยกแยะไม่ออก มิใช่หูหนวกไปแล้วหรือ”

หลี่ซิงเฉียนตะลึงพรึงเพริด “ดังนั้นเมื่อครู่นี้เจ้า ล้วนหลอกลวงข้า?!”

ราชครูหนึ่งลงบนเก้าอี้บรรเลงกู่ฉิน มือหนึ่งวางบนกู่ฉิน มือหนึ่งวางทาบบนหัวเข้า แววดาแปลงประกายอ่อนจาง รอยยิ้มหวานเหลือเกิน “หืม? ข้าจะหลอกเจ้าทำไม สิ่งที่ข้าบอกเจ้าเมื่อครู่นี้ ล้วนเป็นความจริง

“ข้าไม่เคยเอาสตรีนับร้อยไปสังเวกฺยูเขา แต่พวกนางถูกข้าฝังจริงๆ มิใช่เพื่อบวงสรวงชะตาบ้านเมือง แต่เพียงเพื่อ...” เขาหยุดเล็กน้อย ก่อนจะหัวเราะออกมา “เพียงเพื่อหาความบันเทิงเท่านั้น”

หลี่ซิงเฉียนอึ้งงัน “เจ้า...!”

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าต้องเลือกสตรีเหล่านั้น” ราชครูสะกิดสายกู่ฉินไปเรื่อยเรื่อย ก่อให้เกิดท่วงทำนองขาดห่วงไร้ซึ่งความหมาย จากนั้นหลุบต้ายิ้มจางๆ “ความจริงพวกนางจะโทษใครไม่ได้เลย โทษได้เพียงตัวเองเกิดมา มีหน้าตาเหมือนคนต่ำช้าผู้หนึ่ง”

เขาถอนหายใจ “คนต่ำช้าผู้นั้นทำข้าแค้นเหลือเกิน” นัยน์ตาดำแปลงประกาย “ข้าไม่สบอารมณ์”

“เจ้ามัน...เจ้ามันคนบ้า...”

“มิผิด ข้าคือคนบ้า” ราชครูหัวเราะคิกคัก “แต่ถ้าข้าบอกเจ้าว่า ความจริงข้าก็เป็นคนยึดมั่นในความรักคนหนึ่งเหมือนกัน เจ้าจะเชื่อหรือไม่”

“เจ้า...”

“เจ้าไม่สงสัยหรือว่าสตรีพวกนั้นเหมือนใคร”

หลี่ซิงเฉียนไม่ตอบ ราชครูไม่สนใจ เอาแต่พูดต่อไปอย่างเนิบช้า “พวกนางนะ ล้วนเหมือนเชิงหวีที่ข้าเคยเลี้ยงไว้...สาวใช้ที่ต่ำต้อยผู้หนึ่ง ข้าดีต่อนาง แต่นางกลับไม่กตัญญูข้าดี ๆ กินบนเรือนขึ้นบนหลังคา ก่อเรื่องใหญ่ที่ขัดใจข้า จากนั้นหลบหนีไปไกล

“ข้าสืบหาร่องรอยของนางมาโดยตลอด แต่กลับหาไม่พบ จนกระทั่งหลายปีให้หลังข้าจึงได้ยินมาว่า ในฉงหวามีสตรีผู้เพียบพร้อมด้วยรูปโฉมและความสามารถคนหนึ่งแต่งงาน นั่นก็คือนาง”

ราชครูบอกเล่าความแค้นใหญ่หลวงในใจด้วยน้ำเสียงไม่อึงข้างขอบ เป็นที่สุด “จุ ๆ ช่างน่าประทับใจ ผู้คนล้วนบอกว่า สตรีผู้นี้อยู่ในวัยสาวสะพรั่ง งามดุจหยก ทว่ากลับแต่งให้บุตรเขยเฒ่าไร้เยื่อใยเช่นนั้น เป็นบ้าคิดไม่ตกหรือไรกัน ทั้งที่นางงามปานจะล่่มเมืองได้ รูปโฉมประหนึ่งดอกบัว แต่กลับปักใจกับท่อนไม้ก้อนน้ำแข็งที่ไม่รู้จักความรักคนหนึ่ง ช่างน่าเสียดายยอดพญูโดยแท้”

สายของภูจินที่แปรมาจากเส้นผมส่งเสียงนำสะพรั่งชวนชนลูก

ราชครูส่ายยิ้ม “ข้าก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน” เขาชี้ข้างศีรษะตน “ข้าคิดว่านางแต่งให้คนผู้นั้น เพราะตรงนี้มีปัญหา

“เจ้าดู นางชุกชนถึงเพียงนั้น เป็นเชิงหวีของราชครูดี ๆ ไม่ชอบกลับไปเป็นภรรยาพร้อมทุกข์ของผู้อื่น ไ้อ้หย่า ทำเอาข้าโมโหหนัก” ตอนราชครูเอ่ยคำพูดเหล่านี้ ใบหน้ายิ้มยิ้มอยู่ตลอด เหมือนกำลังเล่าเรื่องทั่วไปที่ไม่เจ็บไม่คันแต่อย่างใด “แต่ข้าจะอย่างไรได้เล่า ข้าส่งถึงเพียงนี้ ฐานะเหนือผู้ใด ข้าคงมีอาจไปชิงตัวเจ้าสาวกลับมากระมัง ฉะนั้น...”

ริมฝีปากเขาแยกออกจากกันเหมือนสัตว์ เผยให้เห็นฟันคมน่ากลัว สองแถว “ข้าจึงคิดวิธีการอันแยบยลออกมาเพื่อระบายความไม่สบอารมณ์ของตัวเอง”

เขามองหลี่ซิงเฉียนที่ใบหน้าซีดขาวราวกระดาษ ยิ้มเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “ข้าก็แต่งงานเช่นกัน

“นางรูปโฉมงามสะคราญล้ำเลิศ ทว่าหล้ายากหาผู้ใดเทียบเทียม

รู้จักล่อลวงผู้คนมิใช่หรือ ดังนั้นข้าจึงจงใจแต่งแม่นางที่หน้าตาคล้ายคลึงกับนางเป็นร้อยเป็นพัน นางแพศยาผู้นั้นยกฐานะของตนเอง ข้าก็จะเหยียบนางให้จมลงในดินโคลน งามล่มเมืองอะไรกัน...ฮ่าๆๆๆ อยากหาสักก็คนก็ยอมได้มิใช่หรือ! ได้แต่งกับนาง วิเศษอะไรนักหนา!”

“...!”

คราวนี้อะว่าแต่หลี่ซิงเฉียนเลย แม้แต่ไม่ซิงยังรู้สึกว่าคนผู้นี้จะต้องป่วยเป็นอะไรแน่ๆ ถึงได้บัลลังก์ขนาดนี้

“เจ้าดูข้า เชิงหนี่วหลายร้อยคนแค่เรียกก็มา แต่ละคนใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับนาง นางนับเป็นตัวอะไร” ราชครูเอ่ยอย่างเดือดดาลประกายในดวงตาเจิดจ้า “ข้าอยากแต่ง ก็สามารถทำให้พวกนางสวมมงกุฎทองกับชุดลายหงส์ ทำให้พวกนางแต่ละคนคุกเข่าลงเบื้องหน้าข้า...”

เดิมหลี่ซิงเฉียนใบหน้าซีดขาวดูจะกระตือรือร้น ไม่ตอบอะไร ยามนี้ได้ยินเขาเอ่ยเช่นนั้น พลันตวาดเสียงเฉียบ “เหงเส้าไม่มีวันคุกเข่าให้เจ้า!”

ไม่คิดว่าราชครูจะปรายตามองเขา มิได้ปฏิเสธ หัวเราะสองทีและตอบ “มีคนไม่ยอมคุกเข่าจริงๆ”

“...!”

เขาเลียเขี้ยวคมขาววาววับของตน หรีดตาลง เอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานเลี่ยนอันตราย “ทว่าพวกที่กล้าขัดขืน พวกที่ไม่เต็มใจ คนชั้นต่ำพวกนั้น...” เขาหัวเราะเสียงเย็นสองที “แค่ฆ่าทิ้งก็เชื่อฟังแต่โดยดีแล้ว”

“เจ้า! เจ้ามัน...!” หลี่ซิงเฉียนทั้งโกรธทั้งเศร้า สิ้นหิ่ไปทั้งตัว เขาไม่เคยด่าคน ยามนี้แค้นอย่างถึงที่สุด แต่กลับไม่รู้จะพ่นวาจาได้ออกมา ใบหน้าแดงก่ำ ริมฝีปากสั่นน้อยๆ “เจ้า...”

ราชครูเพียงยิ้ม ดวงตาสะท้อนแววมืดและอำมหิต “พวกนางอยากมีศักดิ์ศรี มีอาจหักโค่นมิใช่หรือ ไม่ยาก เช่นนั้นข้าก็ฝังพวกนางไว้บนเขาเฟิงอวี่ให้หมด อาศัยจุดอับของฮวงจุ้ยหลอมพวกนางให้กลายเป็นวิญญาณพยายาบท!”

“พอทีเถอะ...”

“โลกนี้มีเรื่องที่ไม่เป็นไปตามใจนึกมากมาย เป็นไปไม่ได้ที่ทุกคนจะ

ทำตามที่เขาคิด แม้ข้ามีอาจทำตามความปรารถนาของตน แต่กลับสามารถ
ทำให้คนในโลกตระหนักรว่า สิ่งใดคือคล้ายตามข้ารุ่งโรจน์ ชัดขึ้นข้าต้องตาย!”

“เจ้ามันบ้าไปแล้ว...เจ้าบ้าไปแล้ว!!”

หลี่ซิงเฉียนเหลืออด ชักกระบี่ยาวออกมาดั่งเคร่ง ประกายสีเขียว
สาดสะท้อน หมายถึงบั่นคอราชครู!

โมชีอ่านศัตรูมานับไม่ถ้วน ยามนี้มองออกว่ากระบวณท่านี้หลี่ซิงเฉียน
ทุ่มทักษะความสามารถทั้งชีวิต พลังสะท้อนฟ้าสะท้านดิน ม้วนหิมะหลายศิลา
ใต้หล้านี้กระบี่ที่สามารถต้านทานได้มีไม่เกินสามคนแน่นอน

แต่ใครจะคิดว่าราชครูกลับไม่เคลื่อนไหว นั่งตระหนังกอยู่อย่างนั้น
ปลายนิ้วมือเพียงติดเบาๆ ภูจินหนึ่งมนุษย์ตัวนั้นส่งเสียงดังกังวาน ประกาย
ของกระบี่ตัดวารีดับวูบในชั่วลัดนิ้วมือ อืดใจผ่านไป รัศมีแสงกระจายออกไป
รอบด้าน คืบสู่ความว่างเปล่า!

“เหตุใด...” หลี่ซิงเฉียนตะลึงงัน แม้แต่โมชียังนึกไม่ถึงว่ากระบี่
อานุภาพสะท้อนฟ้าเช่นนี้ กลับถูกทำลายลงอย่างง่ายดาย...ราชครูผู้นั้น
สลายประกายกระบี่ ลูกชิ้นชูสองนิ้ว เกร่างไวปานภูตผี

กว่าหลี่ซิงเฉียนจะตั้งสติกลับมาได้ กระบี่ยาวในมือก็ถูกราชครูชิง
ไปแล้ว คืบอยู่ระหว่างสองนิ้ว

ออกแรงเพียงเล็กน้อยก็สลายเป็นพันชิ้น!

“เจ้า...” หลี่ซิงเฉียนถอยหลังก้าวหนึ่งทันใด สายหน้าอย่างตระหนก
“เหตุใดเจ้าจึง...”

ราชครูยิ้มเอ่ย “เหตุใดเจ้าจึงทำลายเพลงกระบี่ของเจ้าได้อย่างง่ายดาย?”
“...”

ดวงตาภายใต้หน้ากากทองคำทอประกายเรื่อเรือง ราชครูโยนด้ามกระบี่
ทิ้งส่งๆ เดินเข้าไปหาหลี่ซิงเฉียนช้าๆ จูโจมกะทันหัน ยกมือขึ้นยันเส้า
ข้างหลังหลี่ซิงเฉียนไว้ ประชิดเข้าไปใกล้ดุจเสื่อเสี้ยเข้าขย้าเหยื่อ ดวงตา
แทบชิดกับลูกตาเขา

“แค่กระบี่ตัดวารี” เสียงของราชครูทุ้มต่ำ เอ่ยด้วยท่วงทำนอง
หวานเลี่ยน “ทำไมข้าจะไม่รู้เล่า”

สี่เลือดอันน้อยนิดส่วนสุดท้ายบนหน้าหลังซึ่งเขียนอันตรธานไปสิ้น
เขาถอยจนไร้ทางถอย ชนกับเสาตำหนักไม้หนานมู² หนาหนักข้างหลัง รุ่มน้ำตา
หุดเกร็งอย่างรุนแรง จ้องดวงตาหลังหน้ากากทองคำคู่ นั้น

พลันตกใจระคนสงสัย

...นี่...นี่ใช่ดวงตาในความทรงจำหรือไม่

บุคคลที่เคยช่วยเขากับน้องชายไว้จากควันไฟในสงครามครั้งนั้น
ดูเหมือนจะมีตาเมสลิตซึ่งที่ปกคลุมด้วยหมอกฝนของเจียงหนาน

เขาไม่กล้าแน่ใจ ทั้งมีอาจแน่ใจ เขารู้สึกหนาวเหน็บ โลหิตทุกหยด
กล้ำเนื้อและกระดูกทุกซุนจับตัวแข็ง...เพลงกระบี่ตัดวารีของเขาถือกำเนิด
มาจากคัมภีร์ที่ผู้ฝึกบำเพ็ญชุดครามผู้นั้นทิ้งไว้ในอดีต นอกจากคนผู้นั้นแล้ว
โลกนี้ยังจะมีใครทำลายเคล็ดกระบี่ของเขาได้อย่างง่ายดายอีก

แต่ราชครูที่คลุ้มคลั่งวิปริตบิดเบี้ยวชั่วร้ายตรงหน้าผู้นี้ จะเป็นบุรุษ
คนนั้นที่เคยช่วยชีวิตเขาไว้ในอดีตได้อย่างไร

จะ...จะเป็นไปได้อย่างไร! จุดเดียวที่คล้ายคลึงกันระหว่างพวกเขา
มีเพียงหน้ากากทองคำเท่านั้น...

โลกนี้ผู้ฝึกบำเพ็ญที่ชอบสวมหน้ากากปิดบังใบหน้า ไม่อยากให้คน
เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของตนมีมากมายถมเถไป คนบ้าตรงหน้าผู้นี้จะเป็น
ผู้มีพระคุณในอดีตของเขาได้อย่างไร!

จะเป็นไปได้อย่างไร!

เขาไม่มีหนทางแล้ว สูญเสียอนาคตของตัวเองไปแล้ว

บัดนี้ฟ้าดินโหดร้าย แม้แต่อดีตของเขาก็จะหายไปพร้อมกันด้วยหรือ!

สี่ซึ่งเขียนน้อยเสียงสั่น “ไม่...ไม่มีทาง...เจ้าไม่ใช่...”

แววตาของราชครูประหนึ่งใบมีด กรีดลงบนหว่างคิ้วเขาทีละนิด ๆ
เฉือนเนื้อหนัง แหวกโลหิตเลาะกระดูก จนมองเห็นหัวใจที่ไหวสะท้านของเขา
อย่างกระจ่างแจ้งง่ายดาย

²ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง เนื้อไม้แข็งแกร่งทนทาน มีราคาสูง นิยมนำมาสร้างเรือ
หรือวังตำหนักในสมัยโบราณ

“หิๆ เพลงกระบี่ตัดวารีนี้แม้ไม่สมบูรณ์แบบ แต่สมัยที่ข้าเยาว์วัย ก็เคยชื่นชอบมันจริงๆ” ราชครูยิ้มเอ่ย “เจ้าฟังสิ ห้าปีหนึ่งกระบี่สารทวสันต์ เปลี่ยน สิบปีหนึ่งกระบี่พลิกทะเลเป็นท้องถิ่น...แค่เคล็ดกระบี่สองประโยคนี่ ก็รู้แล้วว่าเป็นเด็กหนุ่มที่โอหังอวดดีมากเพียงใด”

หลี่ซิงเฉียนส่ายหน้าช้าๆ พลันเอ่ยอย่างคลุ้มคลั่ง “ไม่! เจ้าไม่มีทาง เป็นเขา! เจ้าไม่มีทางเป็นเขาเด็ดขาด!”

ราชครูไม่ตอบ เพียงหลบขนตาลง เพยรอยยิ้มเยิบเย็นออกมา “หลี่ซิงเฉียน ในเมื่อเจ้าฝึกคัมภีร์กระบี่นี้แล้ว ดิรัยอย่างไรก็นับเป็น ลูกศิษย์ข้าครั้งหนึ่ง ศิษย์รัก อาจารย์รู้ว่าเจ้าแค้นข้า แต่อาจารย์ยังเล่นสนุก ในโลกนี้ไม่พอ มีอาจตายไปง่าย ๆ จึงได้แต่ส่งเจ้าเดินทางไปก่อน”

หลี่ซิงเฉียนโบหน้าชิดเผือด

ราชครูหัวเราะเบาๆ “เฮ้อ เดิมทีข้าตั้งใจว่าจะใช้วิญญาณพยาบาล บบเขาหนี่วู่เหล่านั้นมาหลอมกระบี่ แต่ถูกเด็กน้อยซุกซนอย่างเจ้าทำลาย เสียหมด ประจวบเหมาะเจ้าเดินเข้ามาในแหอง มาเป็นของเล่นให้ข้าได้พอดี เจ้าวางใจ หลังจากเจ้าตายไป อาจารย์จะหลอมเจ้าให้เป็นมารศาสตร์ที่ร้ายกาจ เน่นนอน เจ้าจงเป็นเด็กดี อย่าได้ร้องไห้ไยวาย”

หลี่ซิงเฉียนหาได้กลัวความตายไม่ เขากลัวคนตรงหน้าผู้นี้ต่างหาก... หรือว่าเขาคือจอมยุทธ์กระบี่ชุดครามที่เคยช่วยชีวิตตนไว้ในอดีตและเป็น บุคคลที่ตนตามหาตลอด!

“เพลงกระบี่ตัดวารีเป็นเจ้า...เป็นเจ้าที่ถ่ายทอดให้ข้า...จริงหรือ...ในอดีต คนผู้นั้น...คือเจ้า...อย่างนั้นหรือ...” เสียงของเขาแตกพร่า

ราชครูมิได้ตอบเขาตรงๆ เพียงยิ้ม “ความจริงข้าไม่อยากถ่ายทอดมัน ให้คนอื่นเลยสักนิด แต่ว่า...ช่างเถอะ เรื่องมาถึงบัดนี้ ไม่มีอะไรน่าพูด อีกแล้ว”

เขากล่าวจบก็ยึดตัวขึ้น ประกายเยิบเย็นวูบขึ้นในส่วนลึกของดวงตา “มาๆๆ ข้าจะให้เจ้าลองสัมผัสดูสักหน่อยว่าเพลงกระบี่ตัดวารีที่แท้จริง เป็นอย่างไร! อาจารย์ จะ สอน เจ้า เอง!”

โม่ซี “!”

ทันทีที่กล่าวจบ รัชมีสีเดียวสายหนึ่งก็วาบขึ้นเบื้องหน้า ว่องไวประหนึ่ง
ห่านป่าโฉบบิน ดุดันดุจอสถิระลงเก้าชั้นฟ้า โลหิตร้อนสาครกระเซ็นทันใด!

เงาแสงแกว่งไกวรุนแรงเบื้องหน้า โมซีเห็นหลี่ซิงเฉียนล้มลงใน
แอ่งโลหิต ส่วนราชครูผู้นั้นใช้คมกระบี่แหวกอกหลี่ซิงเฉียน มือเปล่าล้วงเอา
หัวใจและอวัยวะภายในที่ยังเต้นตบออกมา โลหิตสดๆ กระเซ็นเปรอะ
หน้าากทองคำ ราชครูผู้นั้นหัวเราะคลุ้มคลั่งอยู่ตลอด เสียงหัวเราะวนเวียน
ไม่จบไป...

ท่ามกลางสีแดงฉาน ราชครูเลียโลหิตตรงมุมปากพลางหัวเราะเบาๆ
“หลี่ซิงเฉียน แม่นางที่เจ้าชอบพันไม่ควรหมิ่นไม่ควร ไม่ควรที่จะเหมือนนาง
ส่วนเจ้า พันไม่ควรหมิ่นไม่ควร ไม่ควรที่จะศึกษาเพลงกระบี่นี้”

เขามองศพหลี่ซิงเฉียน เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เป็นพวกเจ้า
ที่ไม่รู้ความ ตายไปก็มีอาจโทษซ้ำได้”

ภาพสุดท้ายคือราชครูผู้นั้นลุกขึ้น ใช้มือโซกเลือดคว่ำคอหลี่ซิงเฉียน
และลากเขาออกไป เดินออกจากตำหนักราชครูสีทองอร่าม ก้าวเข้าสู่ราตรี
ทอดยาวที่ดาราสดส่องหมื่นครวเรือน

บนกระเบื้องสีทองทั้งรอยเลือดสีสดร้อนระอุเป็นทาง ศพของ
หลี่ซิงเฉียนถูกราชครูลากออกไปไกลขึ้นเรื่อยๆ ตอนพวกเขาหายไปตรง
ทางเลี้ยวของประตูตำหนัก เสียงหัวเราะแหบแห้งโห้งของราชครูพลัน
ดังกึกก้อง ทั้งสะใจ ทั้งทอดถอนอย่างคลุ้มคลั่ง...

“ห้าปีหนึ่งกระบี่สารทวสันต์เปลี่ยน สิบปีหนึ่งกระบี่พลิกทะเลเป็น
ท้องนา กระบี่นี้คมปลาบตัดวารี...”

หยุดครู่หนึ่ง จากนั้นเสียงตะโกนที่สะใจสุดขีดแต่ก็คล้ายเจ็บปวดสุดขีด
ก็ทำลายคำคืนอันยาวนาน “ชั่วชีวิตยากตัด...ใจจากท่าน!”

เสียงเพลงคลุ้มคลั่งดังน้าวโน้ลเวียนอยู่ในห้วงฝัน ทั้งหมดคืนสู่
ความเงียบงันดับสูญ โมซีพลันตกลงไปในเหวลึกดำมืด

...

เมื่อลืมนดาขึ้นอีกครั้ง สิ่งแรกที่สะท้อนเข้าสู่สายตาคือผืนฟ้าราตรีกระจ่าง
ประหนึ่งเพิ่งผ่านการชะล้างมา ดวงดาวทอแสงเจิดจรัส กิ่งไม้ที่ใบบางตาชีไป
บนฟ้าสูง ใบไม้แห้งที่ปลายกิ่งม้วนงอเล็กน้อย

การย้อนความทรงจำยุติลงแล้ว เขากลับมาในลานเรือนของหมู่ทรงजूอี
อีกครั้ง

ไม่ชินนอนอยู่บนพื้น เสียงสะท้อนของ “กระบี่นี้คมปลาบตัดวารี ชั่วชีวิต
ยากตัดใจจากท่าน” ยังไม่จางไปจากข้างหู ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ในแดนมายา
ยังปรากฏเบื้องหน้า จากร่ายรำกระบี่หน้ากระท่อมฟาง จนสุดท้ายคราบเลือด
เปรอะเปื้อนในตำหนักราชครู

เขามองท้องฟ้าราตรี ลูกกระเดือกขยับ บรรยายความรู้สึกไม่ถูก
เพียงแต่เนิ่นนานหลังจากนั้น ในใจพลันผุดความคิดหนึ่งขึ้นมา...

เขาคิด หากตอนนั้นหงเสามีได้ป่วยแล้ว

หากนางได้รับความเมตตาจากสวรรค์ ร่างกายแข็งแรง พวกเขา
จะเคียงคู่กันไปตลอด โลกนี้มารกระบี่จะลดลงไปหนึ่งตน คู่รักจะเพิ่มขึ้น
หนึ่งคู่หรือไม่ ชื่อน้อยจะกลายเป็นยายเฒ่า สงสัยโหวกเหวกรอบตัว
หลี่ซิงเฉียนอย่างครึกครื้นไปตลอด

จะมีความเป็นไปได้เช่นนี้หรือไม่

โมซีไม่แน่ใจ ในช่วงวัยเยาว์ เขารู้เรื่องเกี่ยวกับความรักน้อยยิ่ง
ตอนนั้นเขาคิดว่า ขอเพียงพยายามอย่างสุดกำลัง คนรักกันย่อมได้ครองคู่

ภายหลังเขาพบว่าไม่ใช่

ที่แท้ในโลกนี้ยังมีสิ่งที่เรียกว่าลิขิตสวรรค์อยู่

ยามที่ความรักลึกล้ำวาสนาตื่นเงิน ลิขิตสวรรค์จะกลายเป็นความ
ยากจน คัทรูคูแค้น โรคภัยไข้เจ็บ...เป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่แม้แต่คิดยังคิด
ไม่ออก กลายเป็นก้อนหนกก้อนที่เดาก็เดาไม่ได้ ทุบลงบนมือที่เกี่ยวประสานกัน
ของคนรัก

บางคนรู้ลึกเจ็บ จึงปล่อยมือ

แต่พวกที่เจ็บทว่าไม่ยินยอม เจ็บทว่าไม่ละความพยายาม สุดท้าย
ก็คงเป็นเช่นหลี่ซิงเฉียน ถูกทุบจนเลือดเนื้อยับเยิน เอ็นกระดูกปรากฏ

ทูลจนโครงกระดูกแตก เส้นเลือดฉีกขาด

จงจนกระทั่งท้ายที่สุด ยังคงขาดลง

ทั้งยังรณหาผลลัพธ์ที่แตกต่างออกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง

เขาลุกขึ้น ฤทธิ์ยาของคนอื่นๆ ยังไม่สลายไป ยังคงหลับลึก สายตาเขาสีเทาไปทีละคน สุดท้ายตกที่กุ๋หมาง... กุ๋หมางยังคงหมดสติอยู่เช่นกัน

โมซือ้อันตันใจยิ่งนัก เขาอดคิดไม่ได้ว่าความจริงระหว่างเขากับกุ๋หมางก็เป็นเช่นเดียวกัน ชนชั้นเป็นพรมแดนกว้างใหญ่ ความแค้นของบ้านเมืองกดทับซ้ำลงมา กุ๋หมางทนรับความเจ็บปวดไม่ไหว ดังนั้นจึงไปจากเขา

สุดท้ายเขายังคงเป็นคนที่ถูกทิ้ง

แต่หรือบางที ความรู้สึกระหว่างพวกเขานั้นที่จริงอาจเทียบเท่ากับหลิ่งชิงเฉียนและหงเสาไม่ได้ด้วยซ้ำ บางที่ตั้งแต่เริ่มแรก ลิบนิ้วของพวกเขา ก็ได้เกี่ยวประสานกันอยู่แล้ว เป็นเขาที่คิดไปเองคนเดียว ยึดกุมมือกุ๋หมางไว้ฝ่ายเดียว บังคับกุ๋หมาง ไม่ยอมให้กุ๋หมางจากไป

คำว่า “รักเจ้า” ที่กุ๋หมางเคยพูดในช่วงหลายปีนั้น ไม่รู้มีความจริงใจอยู่กี่ส่วน

โมซือ้หลับตา ตะเข็บที่เต้นตุบๆ ไม่หยุด ดึงตัวเองออกจากแดนมายาและความปวดใจซ้ำๆ

เวลานี้คนอื่นๆ เริ่มขยับตัวแล้ว ทอยย่นจากฝัน

เยว้เฉินฉิงไม่เคยตระหนักถึงความทุกข์ยากในโลก ทั้งไม่เคยสัมผัสความรู้สึกอับจนหนทางในเรื่องความรัก ดังนั้นแม้เขาจะรู้สึกว้าวหลิ่งชิงเฉียนน่าสงสาร แต่กลับมิได้สะเทือนใจมากนัก เพียงรู้สึกสะอิดสะเอียนกับภาพสุดท้ายเท่านั้น ลุกขึ้นได้ก็พบลungsกับพื้นอาเจียนแห้งๆ ไม่หยุด “โอ้...โอ้...”

“ราชครูแคว้นเหลียวผู้นั้น...เป็นพวกโรคจิตกระมัง!” เยว้เฉินฉิงอาเจียนอยู่หลายที หอบหายใจเหือกใหญ่ เอ่ยอย่างอ่อนแรง “อยู่ดีๆ เขาจะควักตับไตไส้พุงคนอื่นออกมาทำไม เป็นหมาปากกลับชาติมาเกิดหรือไร!”

มู่หรงทั้งสองคนนั้นยังนับว่าสุขุมเยือกเย็น มู่หรงฉู้อิไม่แสดงสีหน้าใดๆ หลับตาเพ่งจิตพักผ่อน ส่วนมู่หรงเหลียนฟิงศีรษะกับก้นหินของภูเขาล้อม

พลางเอ่ย “วิญญาณกระบี่นี่นา เจ้าก็รู้ ยิ่งตายอนาถ อานาภาพยิ่งแข็งแกร่ง แต่ก่อนมิใช่ยังมีนักหลอมอาวุธบางคน ชอบทากาวไว้ทั่วตัวคน จากนั้น ถลกหนังออกมาทั้งตัว เสร็จแล้วเอาน้ำเชื่อมทาซ้ำ โยนเข้าไปในรังผึ้งหรือ...”

เย่วเจินฉิงโบกมือเป็นพัลวัน เป็นการบอกให้เขาเลิกพูด จากนั้น กุมท็องเริ่มอาเจียนอีกครั้ง “โอ้ก...”

มู่หรงเหลียนคงจะเห็นเย่วเจินฉิงอาเจียนแล้วนึกขยะแขยง จึงมิได้พูดอีก เขายันภูเขาจำลองพลางลุกขึ้น ยึดแข้งยึดขาเล็กน้อย ยิ้มเยิ่นเอ่ย “ทว่าตอนนี้ในที่สุดข้าก็รู้แล้ว ที่แท้เพลงกระบี่ตัดดาวีของหลี่ชิงเฉียนมิใช่ของเขาเอง แต่เป็นสิ่งที่เขาศึกษาทำความเข้าใจจากคัมภีร์กระบี่ที่ราชครู แคว้นเหลียวมอบให้”

มู่หรงฉู่อีกกลับแย้ง “มิใช่แนวทางเดียวกัน”

“โยจึงมิใช่แนวทางเดียวกัน”

“เพลงกระบี่ตัดดาวีเป็นกระบี่วนทำที่หลี่ชิงเฉียนคิดค้นขึ้นใหม่หลังจากเข้าใจคัมภีร์กระบี่เล่มนั้น มรรคากระบี่ของเขา คือ ‘กระบี่เมตตาตัดดาวี’ กระบี่คุณธรรมสะบันทุกข์ ชัดสนก็เกื้อกูลได้หล้า ลำบากยังคงมิปฏิเสธ” แต่คนแคว้นเหลียวผู้นั้น มรรคากระบี่ของเขา คือ ‘กระบี่นี้คมปลาบตัดดาวี’ ชั่วชีวิตยากตัดใจจากท่าน คนหนึ่งจับกระบี่เพื่อคุณธรรม คนหนึ่งจับกระบี่เพื่อความรัก แนวทางแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง”

มู่หรงเหลียนอึ้งไป จากนั้นแค้นเสียงไม่ยอมรับ “เขียนบ้าหนอเขียนบ้า ว่าเจ้าบ้า เจ้าก็บ้าจริง ๆ เสียด้วย”

เย่วเจินฉิงร้อนใจอยากปกป้องผู้เป็นน้องอย่างแท้จริง ความพะอืดพะอมอยากอาเจียนยังไม่ผ่านพ้นไป ครั้นได้ยินวังซู่จวินต่อว่ามู่หรงฉู่อีเช่นนี้ ก็อดโมโหไม่ได้ “ห้ามว่าน้ำสี่ของข้า!”

มู่หรงเหลียนปรายตาเอ่ย “เขามีอะไรที่ดำไม่ได้ ทั้งทั้งจงหวานนอกจาก จวินซ่าง ยังมีใครที่ข้ามู่หรงเหลียนดำไม่ได้ด้วยหรือ”

“พี่มู่หรง ทะ...ทะ...ท่านไม่มีเหตุผล! ข้าจะไปฟ้องจวินซ่าง!”

มู่หรงเหลียนไม่สบอารมณ์ “เด็กน้อย โยเจ้าจึงไม่ไปฟ้องแม่เจ้าเล่า”

เย่วเจินฉิงหน้าซีด โมโหจนตัวลั่น ขณะกำลังจะโต้แย้ง พลันเห็น

ชุดสีขาววาบผ่าน เกิดเสียงเพียะดังกังวาน มู่หรงฉู่อี้เงี้ยวฝ่ามือฟาดไปที่มู่หรงเหลียนเต็มแรง!

คราวนี้ทุกคนต่างตะลึงงัน มู่หรงเหลียนที่ถูกตบ เนืบนานยังดังสติกลับมาได้ กุมแก้มเอ๋อย่างโมโหระคนตกใจ “เจ้า...เจ้าถึงกับกล้า...”

มู่หรงฉู่อี้แขนเลื้อกว้างปลิวสะบัด แถบผ้าโบกพลั่ว แวตามาภายใต้คิ้วกระเป๋ียบเย็นคมกริบดุจดาบชื่อเตา “ทำไมข้าจะไม่กล้า”

มู่หรงเหลียนโมโหแทบระเบิดแล้ว ตาดอกท้อเคียดซึ้งแดงจัด “เจ้าคนต่ำช้า! ตัวข้าเป็น...”

มู่หรงฉู่อี้พลิกมือตบอีกผาด “เจ้านับเป็นตัวละคร”

มู่หรงเหลียนโตมาจนป่านนี้ยังไม่เคยถูกคนรุ่นเดียวกันดูหมิ่นเช่นนี้มาก่อน โมโหจนสะบัดไฟแทบปะทุออกมาจากดวงตา มือที่ถือถุงใส่ยาเส้นสั้นเทา “เจ้า...เจ้าช่างบังอาจนัก...ข้าจะกราบทูลจวินช่างว่าเจ้า...เจ้าล่วงเกินเบื้องสูง...”

มู่หรงฉู่อี้หรีดหางส์เล็กน้อย ปากบางแวววาวขยับพุด คิ่นถ้อยคำเมื่อครู่ให้มู่หรงเหลียนอย่างเย็นชา “จะฟ้องจวินช่างทำไม ไยจึงไม่ไปฟ้องมารดาเจ้าล่ะ”

คำพูดนี้ทำเอาใบหน้ามู่หรงเหลียนแดงกำในพริบตา! เส้นเลือดที่ข้างลำคอเต้นตุบ จะพุ่งเข้าไปสู่ตายกับมู่หรงฉู่อี้ทันที

มู่หรงฉู่อี้เบี่ยงตัวหลบ แขนเลื้อกว้างสะบัด เอ๋ด้วยน้ำเสียงอันตราย “ให้เขาใส่หัวไป”

เย่วเฉินจินคิดไม่ถึงว่าน้ำสีจะสั่งให้เขาทำอะไร จึงเบิกตาโตทันใด ผงกศีรษะด้วยท่าทางที่แทบจะงุนงงและตะลึงงัน “อ้อ...อ้อ ได้...”

ใครจะคิดว่ามู่หรงฉู่อี้กลับเอ๋ “ไม่ได้พูดกับเจ้า”

“หา?”

ไฉ่ยิ่นเสียงกึกกักของกลไกไม้ นครปไม้ไผ่ที่เดิมล้อมอยู่ข้างกายกู่หมางพลันขยับแขนขาทั้งสี่ ก้าวเดินไปหามู่หรงเหลียน

มู่หรงฉู่อี้เอามือโพล่หลัง ยืนอยู่ด้านหลังหุ่นไม้เหล่านี้ มองมู่หรงเหลียนด้วยสายตาเย็นชาพลงเอ๋ “ส่งแขก”

วังจวนในฐานะสูงศักดิ์ ไปที่ใดก็ได้ถูกคนเทิดทูนบูชาบ้างเล่า แต่เวลานี้ มุ่หรงจู่อีกกลับส่งหุ่นไม้ผุหนึ่งมาไล่ตะเพิดเขา อีกทั้งดูท่าแล้ว หาก มุ่หรงเหลียนไม่ไป พวกมันก็จะล้มเขาแล้วทามออกไปอยู่ดี มุ่หรงเหลียน โมโหจนลั่นเท้าไปทั่วตัว ซึ่งมุ่หรงจู่อีพลางทวาดเสียงขุน “เจ้ากล้า!”

มุ่หรงจู่อีในชุดคลุมสีขาวราวหิมะออกคำสั่งอย่างขุนซึ่ง “โยนตัว ออกไป”

นักรบไม้ไผ่ร้อง “อาต้อกๆ” พลางปฏิบัติตามคำสั่ง กรูเข้ามาจับตัว มุ่หรงเหลียนโยนออกไป

โยนมุ่หรงเหลียนเสร็จ มุ่หรงจู่อีกก็กลับมาด้วยสีหน้าเฉยเมย นั่งลง ข้างโตะศิลาในลานเรือน พูดยกับโมชีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ซีเหอจวิน นั่งสิ”

โมชี “...”

เขียนบ้างเป็นคนบ้าคนหนึ่งจริงๆ...

เย่วเจินจึงกลับเหมือนชินกับนิสัยของท่านน้ำตนนานแล้ว เอ่ยอย่าง กระตือรือร้นด้านข้าง “น้ำสี ชักก็นั่งลงด้วยได้หรือไม่”

มุ่หรงจู่อีไม่แม้แต่จะเหลือบมองเขาลักแวบ “เจ้ายืน”

เย่วเจินจึงก้มหน้าคอตก “...อ้อ...”

มุ่หรงจู่อียกนิ้วขึ้นเล็กน้อย นักรบไม้ไผ่สองตัวที่อยู่บนระเบียงทางเดิน ขยับเข้ามาทันที ในมือถือบ้านชากับถ้วยจานวางลงบนโตะ

หลังรินน้ำชาสองถ้วย มุ่หรงจู่อีเอ่ยเสียงเรียบ “คุณระดีกว่า ตอนนี้อติตของหลี่ชิงเจียนชัดเจนแล้ว ซีเหอจวินคิดเห็นอย่างไรกับมารกระบี่ ที่หลบหนีไปตอนนั้น”

โมชีมองผู้มาอีกหลายที ก่อนจะเลื่อนสายตากลับมา “เขาน่าจะอยู่ใน จงหวามีได้จากไป อีกทั้งน่าจะไปหาคนงามผู้เพียบพร้อมด้วยรูปโฉมและ ความสามารถที่ราชครูพูดถึงคนนั้น”

เย่วเจินจึงสอดปาก “แต่วิญญูณกระบี่ตนนั้นประหลาดเหลือเกิน เมื่อครู่ตอนพวกเราย้อนความทรงจำ ประมาจารย์หลี่ที่เห็นเป็นคนใจดี

ถึงเพียงนั้น ไฉนตอนนี้นักลับ...”

โมชี “หลี่ซิงเจี้ยนเป็นมารกระบี่ หาใช่วิญญาณกระบี่ไม่ เขาตายอย่าง
อนาถและถูกหลอมเข้าสู่กระบี่หงเสา แรกเริ่มยังหลงเหลือสติสัมปชัญญะอยู่
แต่กระบี่หงเสาถูกราชครูพกดัดตัวเป็นเวลานาน คิดว่าคงเบือนเล็ดของ
วิญญาณพยายามไม่น้อย ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ความคิดและการกระทำ
ของเขาย่อมคล้ายคลึงกับผู้เป็นนายมากขึ้นเรื่อย ๆ”

เยว่เจินฉิงตระหนก “เช่นนั้นหลี่ซิงเจี้ยนที่พวกเราพบเจอ นิสัย
ก็ใกล้เคียงกับราชครูผู้นั้นแล้วสิ?”

มู่หรงฉู่อี “อืม”

เยว่เจินฉิงขบคิด “อย่างนี้เองหรือ...เช่นนั้นภายหลังกระบี่หงเสา
น่าจะถูกราชครูมอบให้ผู้อื่นกระมัง หากมันยังคงเป็นของราชครู คงไม่ถึงขั้น
ตกมาอยู่ในมือวังซุจวินได้”

โมชีส่ายหน้าตอบ “กระบี่หงเสาเป็นของใคร บัดนี้ไม่สำคัญแล้ว
สิ่งสำคัญคือ ต่อจากนี้เขาจะไปหาใครต่างหาก”

มู่หรงฉู่อีเห็นด้วย “มีผิด หลังจากหลี่ซิงเจี้ยนมีร่าง ทุกการเคลื่อนไหว
ทุกการกระทำล้วนจงใจเลียนแบบราชครูผู้นั้น คงเพราะยึดติดลึกเกินไป
จนกลายเป็นมารคลุ้มคลั่ง มีอาจคาดเดาด้วยพฤติกรรมของคนปกติได้ ทว่า
ความยึดติดของเขาไม่นับว่าคาดเดายาก เขาต้องการเสาะหา ‘คนงามล้ำเลิศ’
ที่ราชครูพุดถึงผู้นั้น”

คำพูดนี้ของมู่หรงฉู่อี โมชีเห็นด้วยเช่นกัน

เดาว่าหลี่ซิงเจี้ยนจับตัวแม่นางเหล่านั้นแล้ว คงมิได้รับร้อนสังหาร
แต่จะหาวิธีทำให้พวกนางบอกตนว่า สตรีที่หน้าตาคล้ายคลึงกันอยู่ที่ใด
มากกว่า หลังจากนั้นอาศัยข้อมูลที่พวกนางคายออกมา จับคนมาเพิ่ม
ทีละคนๆ และทรมานจนตาย เกรงว่าหลี่ซิงเจี้ยนคงคิดว่า หากมิใช่เพราะสตรี
นางนี้แฉ่งงาน ทำให้ราชครูบังเกิดความเคียดแค้น หงเสาก็คงไม่ต้องเสียชีวิต
หลี่ซิงเจี้ยนคลุ้มคลั่งไปแล้ว

โมชีคิดได้เช่นนี้จึงหันไปถาม “เยว่เจินฉิง ราวสิบปีก่อน แม่นาง
ที่งามที่สุดในฉงหวา เจ้าพอรู้หรือไม่ว่าเป็นใคร”

เนื่องจากแม่ทัพกบฏ กุ๋หมาง ผู้สูญเสียความทรงจำคลุ้มคลั่งในเรือนลี้วเหมย
จวินช่างแห่งฉงหวาจึงต้องทรงใคร่ครวญอีกครั้งว่า
ใครจะเป็นผู้ควบคุมตัว “สัตว์ร้ายแห่งแท่นบูชา” ของฉงหวาในอดีตผู้นี้

เพื่อที่จะได้ตัวกุ๋หมางมาอยู่กับตน ไม่ใช่จึงต้องเข้าไปดูอดีตของมารกระบี่หลี่ชิงเจียน
และสลายความยึดติดของมารคนนี้ให้จงได้
ทว่าผู้ที่สลายความยึดติดจนมารกระบี่ดับสูญไปกลับเป็นคนอื่นเสียนี้

แท้จริงแล้วกุ๋หมางจะเลือกจริงหรือไม่
เขาจดจำอดีตระหว่างทั้งสองได้บ้างหรือไม่
ทางเดียวที่ไม่ใช่คำตอบก็คือ ต้องขุดหลุมพรางเพื่อหยั่งเชิงศิษย์ผู้นี้
“หากทุกหนแห่งล้วนเต็มไปด้วยกับดัก ย่อมต้องมีบางเวลาที่เขาพลั้งเผลอตกลงไป”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6635-8

9 786161 866358

21+

physical and mental abuse,
angst, gore, etc.

445 หน้า